

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Pensions i vides dignes

Les reivindicacions de la Marea Pensionista, en la proximitat de la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran

P 8-13

Benedicció del nou abat de Poblet, Rafel Barruè

P 20

SUMARI

21 JULIOL 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

Identitat i dignitat per a tothom

Càritas Catalunya denuncia
la vulneració de drets bàsics
en la presentació de la
memòria 2023

19

Actuacions rellevants a la catedral de Barcelona

La seu ha inaugurat la restauració de vitralls i terrats, i ha presentat el nou arxiu digital

24-28

Tornar finalment a Jerusalem

Sense cristians, els Llocs Sants esdevindran museus

38-40

“Hem edulcorat el cristianisme”

Stefano Abbate, professor de Ciències Polítiques de la Universitat Abat Oliba CEU

EDITORIAL

Solidaritat intergeneracional

En el missatge del papa Francesc per a la IV Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran, que se celebra el 28 de juliol, el papa Francesc recupera el relat bíblic del llibre de Rut. I ho fa per parlar de l'entranyable relació intergeneracional entre dues dones, totes dues vídues, la jove Rut i la seva sogra, Noemí. L'exemple de Rut, que no va voler abandonar la seva sogra malgrat que aquesta la va animar a fer-ho, li serveix al papa Francesc per reiterar la crida a no descartar els ancians. De fet, el lema del missatge d'enguany és “En la vellesa no m'abandonis” (cf. Sal 71,9). Rut “sent que aquesta dona anciana la necessita i, amb valentia, es queda al seu costat, donant inici a una nova travessia per a totes dues”, exposa el Papa en el seu missatge.

Però a banda de posar en valor la cura dels ancians, el testimoni de Noemí i Rut també ens mostra que la solidaritat intergeneracional obre nous horitzons de fecunditat mútua. Un testimoni molt important avui dia en què la trobada entre els ancians i els joves ja no es viu de forma natural —antigament compartien un mateix sostre—, sinó que moltes vegades s'ha de forçar. La solidaritat intergeneracional ha estat fonamental per afrontar les successives crisis econòmiques: molts avis van fer de salvavides de les seves famílies en la crisi del 2008; alhora que molts joves van tenir cura dels ancians davant del col·lapse del Covid. En la crisi que ara vivim, per culpa de la inflació galopant, també és necessària aquesta unió per, entre d'altres reivindicacions, lluitar per unes pensions dignes de present i futur.

Com ens recorda el papa Francesc a l'encíclica *Laudato Si'* (159) “les crisis econòmiques internacionals han mostrat amb cruesa els efectes danyosos que comporta el desconeixement d'un destí comú, del qual no poden ser exclosos els qui venen darrere nostre. Ja no pot parlar-se de desenvolupament sostenible sense una solidaritat intergeneracional”.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)

 Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

JOSÉ FERNANDO JUAN

@josefer_juan

11/07/2024

Professor

L'*instrumentum laboris* del Sínode de la sinodalitat em sembla molt ben estructurat: relacions, itinerari i llocs. Crec que serà un punt de partida interessant per a la comunió i el dinamisme eclesial. Els accents que es repeteixen, o sonen a ja coneguts, són crucials

EVA FERNÁNDEZ

@evaenlaradio

11/07/2024

Corresponsal de la Cope al Vaticà

Elles són la Lisa i la Miriana, les primeres dones en 500 anys que entren a formar part dels mestres "sompietrini", treballadors encarregats del manteniment i la cura de la basílica de Sant Pere. Totes dues han estudiat a l'Escola d'Arts i Oficis de la Fàbrica de Sant Pere

RAMON E. CARBONELL

@RamonCarbonell6

06/07/2024

Director de Càritas Sant Feliu de Llobregat

Entregat als últims, treballant anys enrere en barris marginals a Extremadura. Ben conegut i estimat a Càritas. Que el seu servei a partir d'avui com a bisbe sigui amb el tarannà i la proximitat amb la qual sempre ens ha tractat. Que Déu et beneeixi, Vicente Martín

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

EL 44È CICLE "ELS ORGUES DE CATALUNYA"

Està en marxa, des del 12 de juliol, el 44è cicle "Els Orgues de Catalunya", que inclou 13 concerts en instruments d'alt valor històric repartits per Catalunya. Uns dies abans de la inauguració a la catedral de Barcelona amb música barroca interpretada per Guido Iotti, el programa *Sense distància* va entrevistar el president de l'Associació Catalana de l'Orgue, Marcel Martínez, i el vicepresident, Joan Cabó, que va definir el certamen com "una iniciativa cultural i musical que intenta preservar el patrimoni

ni organístic i promoure l'activitat en molts pobles i ciutats".

Marcel Martínez va dir que espera "que l'orgue tingui futur perquè té els peus molt ben arrelats a la tradició". A més, va destacar que aquest instrument "pot generar moltes passions, tot i que cal fer entre tots un esforç per transmetre aquest patrimoni a les generacions futures, amb la litúrgia com a base però també amb concerts". El cicle ofereix sessions amb entrada lliure i fins al 21 de setembre. Més informació: acorgue.cat/cicle.

Zoom MACIÀ GRAU

Josep-Lluís Serrano Pentinat, prevere de la diòcesi de la Tortosa i conseller de la Nunciatura al servei de la Secretaria d'Estat del papa Francesc, serà el nou bisbe coadjutor d'Urgell. Aquesta designació, que es va donar a conèixer el 12 de juliol passat, no suposa cap canvi en la figura de l'arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives, que continuarà sent el bisbe diocesà d'Urgell i el copríncep episcopal d'Andorra fins que es produeixi el seu cessament, per jubilació o altres causes. Seria llavors quan el substituiria Josep-Lluís Serrano, ja que serà bisbe coadjutor amb dret a successió. Després de rebre la notícia, Serrano es va dirigir a l'Església d'Urgell, a la qual va dedicar una carta on mostra el seu "respecte i devoció pel poble i per la seva fe".

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

22 de juliol del 1203

Primera pedra de la catedral de Lleida, la Seu Vella

Contrapunt

Taizé: un pont per a joves, adults i famílies

DAVID HERNÁNDEZ
Mestre de primària

Taizé permet reconnectar amb la fe i trobar pau interior

La comunitat ecumènica de Taizé ha esdevingut un punt de trobada per a persones de totes les edats i confessions religioses, especialment joves. Com a jove i adult que ha anat a Taizé des de 1996, puc donar testimoni de la seva evolució i del seu significat en l'actualitat.

La comunitat de Taizé ofereix un espai on les persones de diferents orígens i creences es reuneixen per compartir una experiència de fraternitat i de fe. Les oracions comunitàries, amb els seus cants meditatis i l'ambient de silenci, proporcionen un temps de pausa i introspecció que és difícil de trobar en la vida quotidiana.

Per als joves, Taizé és un lloc de descobriment, de creixement perso-

nal, un espai segur per explorar la fe i els valors personals. Cada any, milers de joves arriben a Taizé des de tots els continents buscant un espai on reflexionar, trobar la pau interior i compartir experiències. Les introduccions bíbliques fetes pels germans, els petits grups, els tallers... permeten als joves reflexionar sobre temes com la justícia, la pau i la solidaritat, mentre que el treball comunitari com la preparació dels àpats, la neteja o l'organització de les pregàries fomenten un sentit de responsabilitat i servei als altres.

Però Taizé no és només per a joves. Per a adults i famílies, Taizé representa una oportunitat per reconnectar amb la fe i trobar pau interior. Els adults poden participar en tallers i en petits

grups que tracten temes d'actualitat des d'una perspectiva cristiana, mentre que les famílies, a Olinda, gaudeixen de programes especials dissenyats per integrar totes les edats en la vida comunitària. A més, la convivència intergeneracional a Taizé permet als adults aprendre dels joves i viceversa.

En definitiva, Taizé actua com un pont que connecta joves, adults i famílies en una recerca comuna de pau i unitat. És un lloc on la recerca de Déu es fa en comunitat. Taizé és un recordatori que la pau i la unitat són possibles quan es posa en pràctica l'amor i la confiança. En conclusió, Taizé representa una font de renovació espiritual per a totes les persones i per a l'Església en general. ■

La sal de la terra

Natàlia Tuliasevick, màrtir i beata polonesa

JOSÉ MIGUEL HERNÁNDEZ LÓPEZ
Historiador

Va morir a la cambra de gas després d'haver sofert tortura i humiliació pública

Desig de santedat i bellesa, i el perdó com a alliberament, sintetitzen la vida d'aquesta valerosa polonesa, filòloga, investigadora i narradora de contes, que va renunciar al matrimoni i a donar la vida per Crist.

Natàlia Tulasiewicz va néixer a la regió polonesa de Rzeszow el 9 d'abril del 1906. Es va criar en una família catòlica i d'ençà de la primera joventut es va unir al moviment d'apostolat laical que es desenvolupava a l'Església del seu país. Amant de l'art, la música i la literatura (entre les seves lectures hi havia santa Teresa d'Àvila i sant Joan de la Creu), va exercir la docència a Poznan. Donant l'esquena a un amor que es resistia a compartir amb ella la fe,

va entendre que el seu lloc era el món, no el convent. No entrava en els seus plans de futur forjar una llar amb l'home que, obertament, professava l'ideal comunista. Vuit anys intentant que en Jack es convertís van ser suficients per deixar tancat aquest capítol de la seva vida, no sense dolor ni sacrifici i, així, el 1934 va cancel·lar el compromís i va obrir els braços a un nou horitzó.

La invasió del seu país per l'exèrcit alemany i soviètic, fortament anticomunista, la va situar en una conjuntura difícil, però ella es va lliurar a la tasca d'infondre esperança en els més febles en aquella circumstància, confiant en el Senyor. Integrant de la resistència polonesa, va ser detinguda per la

Gestapo l'abril del 1944. Després de ser interrogada, va ser enviada a Ravensbrück i allí, el Divendres Sant del 1945, va sortir del barracó i va proclamar un emotiu discurs sobre la Passió i Resurrecció del Senyor: "No podem viure amb odi, l'odi sempre porta a la mort [...]. No podem odiar ni tan sols els que ens han fet mal."

El 31 de març del 1945 va ser traslladada a la cambra de gas, on moriria amb 39 anys després d'haver sofert tortura i humiliació pública, defensant la fe que en sostenia l'existència. Va ser declarada beata i màrtir el 1999, juntament amb els 107 màrtirs polonesos de la Segona Guerra Mundial, pel papa Joan Pau II. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Crist ens abraça

En la proximitat del Dia de la gent del mar que es va celebrar el passat 16 de juliol, coincidint amb la festa de la Mare de Déu del Carme, avui vull compartir amb vosaltres una commovedora història marinera d'Anatole France, escriptor francès i Premi Nobel de Literatura. Aquest relat pot ajudar-nos a ser Bona No-va per als nostres germans i a convertir-nos en companys de camí de tots aquells que trobem durant la nostra vida. Es tracta d'*El Crist de l'oceà*.

L'autor d'aquest relat explica que, en un petit poble de la costa francesa, un pare i un fill van sortir a pescar. Malauradament, el vaixell es va enfonsar i van morir ofegats. Uns mesos després, uns nens van veure una figura d'un Crist sense creu que flotava al mar amb els braços oberts. El corrent va acostar la figura al poble. Els habitants la van col·locar amb tot respecte a la par-ròquia.

Un temps més tard, un noi va dir al rector del poble que havia trobat una creu de fusta a la platja. Quan aquest la va observar va veure que en realitat es tractava de dos taulons units per uns claus. Eren les restes del vaixell que s'havia enfonsat. En una de les taules hi havia escrites les inicials dels pescadors morts. El sacerdot va pensar que, a partir de llavors, aquella seria la creu sobre la

qual descansaria la imatge de Crist que havien trobat uns mesos abans.

A propòsit d'aquest bell relat voldria compartir amb vosaltres algunes reflexions. Crist es dirigeix a la gent d'aquell poble amb els braços oberts. Ho fa com en el passatge de l'Evangeli en què va agafar un nen en braços i va dir: "Deixeu que els infants vinguin a mi" (Mc 10,14). Avui i sempre, Ell també s'acosta a nosaltres, ens crida pel nostre nom i ens acull. Fem de les nostres comunitats llars on hi hagi espai per a tothom, on tothom se senti com a casa i pugui rebre una abraçada fraterna.

La imatge de Crist va ser col·locada sobre una senzilla creu feta amb les fustes del vaixell on van morir aquells pobres pescadors. La Creu de Crist està feta dels sofriments de tots els homes, especialment de les persones més vulnerables. És el major signe d'amor i solidaritat de Déu amb tots els que pateixen. Jesús, des de la creu, abraça tota la humanitat.

Benvolguts germans i germanes, Déu vulgui que aquesta història ens ajudi a carregar la nostra creu de cada dia amb alegria i a convertir-nos, tal com diu sovint el papa Francesc, en "carícia de Déu" per a tots els nostres germans. Que Maria, estel que guia la nostra Església, ens ensenyi a estar al peu de la creu de tots els crucificats d'aquest món. ■

En la proximitat de la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran ens fixem en una de les seves reivindicacions principals

PENSIONS, UN PILAR DE L'ESTAT DEL BENESTAR QUE S'APRIMA

JOAN ANDREU PARRA

Fotos: Agustí Codinach

La mobilització ciutadana sostinguda més important a casa nostra la protagonitzen persones grans que reflecteixen l'enorme varietat d'aquesta franja de la població: acabats de jubilar més energètics, ancians més "tocats" amb bastó, crossa, caminadors o en cadira de rodes, alguns lluitadors antifranquistes, d'altres acrediten un dilatat historial de lluita reivindicativa en col·lectius, organitzacions i sindicats... Són els participants en les concentracions que convoca la Marea Pensionista (més de 270 plataformes a totes les comunitats autònomes) cada dilluns a les places principals dels pobles i ciutats, sempre a les 10 del matí, perquè és l'hora en què la majoria queden alliberats de les obligacions familiars: ja han deixat els nets a l'escola i és l'interval just abans de començar a organitzar els àpats del migdia i tornar a recollir els nets.

Les concentracions de la Marea Pensionista a Barcelona es fan cada dilluns de 10 a 11 a la plaça Universitat.

Potser alguns es preguntaran per què aquests ancians, en un temps de lluites escasses, no estan al casal fent una partida de dòmino, o fent taitxí al parc, o llegint el diari al bar... Les pensions són un dret adquirit i reconegut després d'haver treballat, per què s'han de defensar amb aquesta persistència? Doncs, com tantes altres coses, les pensions no es poden donar com a suposades i s'han de protegir amb el cos de ciutadans compromesos. De fet, la guspira d'aquest moviment va començar a Catalunya com a resposta a contrareformes greus, com l'allargament de l'edat de jubilació en dos anys o la congelació de les pensions. "Quan em jubilo la meua vida militant continua, però des d'un altre lloc, organitzant-me amb altres pensionistes, lluitant per les pensions dignes i suficients per poder viure", sosté Miguel Ángel Hernández, portaveu de la Marea Pensionista de l'Hospitalet de Llobregat, implicat en l'associació veïnal del seu barri i militant de la GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica).

Diversos militants de la Pastoral Obrera un cop es jubilen passen a sumar-se a les mobilitzacions en defensa de les pensions. És el cas de Jaume Gubert, professor jubilat i mi-

litant de l'ACO (Acció Catòlica Obrera): "Assisteixo a la Marea Pensionista des del març del 2021, com qui diu, quasi a missa, perquè és com una litúrgia, vull dir: es comença amb la lectura del manifest, segueixen tota una sèrie de parlaments, hi ha tot de cites i convocatòries, i al final hi ha un senyor que canta, i s'acaba allà. A vegades hi ha una mica de manifestació o es va en solidaritat a un lloc que sigui a prop", com va passar dies enrere en què van donar suport als estudiants de la Universitat de Barcelona acampats en solidaritat amb el poble palestí. En Jaume, com a creient, té un argument clar per a aquesta causa: "Quina és la voluntat de Déu? La dignitat de les persones i la justícia."

El sistema públic de pensions és un dels pilars de l'estat del benestar a l'Estat espanyol i assegura ingressos, que l'any 2023 van representar el 12,7% del PIB, a uns 9,5 milions de pensionistes i les seves famílies. Un pes econòmic que podria ser cada cop més elevat pel gran canvi demogràfic global amb el creixement de la gent gran a les poblacions, especialment a Europa, i la caiguda constant de la fecunditat. La població major de 64 anys representava el 2022 el 20% de la població a l'Estat espanyol (el do-

RAMON FRANQUESA
"Les pensions no són un producte financer, són un dret social amb la finalitat de tenir una vellesa amb dignitat i ha de ser mantingut i garantit per les administracions"

Segons Franquesa, l'Estat ha premiat el sector bancari en obligar a cobrar les pensions a través del banc, "una clientela captiva que és enormement maltractada", quan es podrien arbitrar altres sistemes com la banca pública, el diner electrònic...

Militants de la Pastoral Obrera que participen en la Marea Pensionista.

ble que el 1975) i la població de 80 i més anys ha passat a representar un 6% el 2022 (1,6%, el 1975).

“Aquesta nova composició social necessita un reequilibri dels mecanismes de solidaritat intergeneracional [valorada pel papa Francesc a *Laudato Si'*, 159] i la transferència de recursos entre unes generacions i altres, per satisfer així les necessitats de les persones al llarg de tot el cicle vital. Tant la infància com la vellesa són moments vitals en què les necessitats de recursos són superiors al que es produeix, per la qual cosa totes les societats necessiten organitzar les transferències de recursos intergeneracionals, a través de les famílies i de la protecció pública”, podem llegir a l'informe *Observatori social de les persones grans 2023 per a un envelliment actiu*, editat per la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO.

PENSIONS DIGNES I JUSTES PER A TOTHOM, EN PERILL?

Certament, les pensions no estan tan blindades com podríem imagi-

nar. És un pastís saborós a l'entorn del qual pivoten diferents interessos privats: “Una de les amenaces per a les pensions públiques és el fals relat que el sistema no és sostenible i que se'n repeteix constantment. Però si el sistema no és sostenible, què fan els bancs i el món financer darrere d'aquest pastís?”, es pregunta Jaume Gubert. Que també apunta altres atacs al sistema, com despeses indegudes que s'han carregat a la *guardiola* de les pensions o la darrera reforma que permet que una part de la quota de la Seguretat Social que paguen el treballador i l'empresari cada mes es pugui assignar a un fons de pensions d'ocupació gestionat per les entitats financeres (és, de fet, el que ha passat amb el conveni col·lectiu de la construcció que afecta 1,4 milions de treballadors).

Recordem que el finançament del conjunt d'aquestes prestacions és prioritàriament contribuït a través d'un model de repartiment solidari, és a dir, les pensions en vigor es financen amb les aportacions que els treballadors en actiu realitzen en el moment present i amb què es

garanteix el 80% de la despesa total del sistema: “Cada mes surten de les nostres nòmines aquestes cotitzacions, perquè en el fons són un salari diferit per a quan ens jubilem. Vivim en un context de privatització extrema, també de tots els drets socials que ens han costat tant de conquerir a la classe treballadora en els últims 50 anys”, conclou Gubert.

El portaveu de la Marea Pensionista a Catalunya, Ramon Franquesa, troba el punt d'inflexió en el fet que “el sector financer pretén convertir les pensions en un negoci i això comporta riscos: no hi ha control d'on van aquests diners (per exemple, a maniobres especulatives, com productes financers que, en comptes de donar un rendiment a les pensions, fan que pugin els lloguers), els fons de pensions en l'estructura financera serveixen per compensar els dèficits dels productes tòxics, són estalvis esclaus que no tenen mobilitat i ets objecte de tot tipus d'abús bancari (comissions de gestió). En la crisi financera del 2008 vam veure com centenars de fons de pensions es volatilitzaven”. I es reafirma que “les

JAUME GUBERT

“Una de les amenaces per a les pensions públiques és el fals relat que el sistema no és sostenible. Llavors, què fan els bancs i el món financer darrere d'aquest pastís?”

MIGUEL ÀNGEL HERNÁNDEZ

“Lluitem perquè les pensions es revaloritzin cada any i s'adeqüin al cost de vida. Reivindiquem que les pensions s'equiparin al Salari Mínim Interprofessional”

pensions no són un producte financer, són un dret social amb la finalitat de tenir una vellesa amb dignitat i ha de ser mantingut i garantit per les administracions”.

Tornant a les xifres, la principal prestació amb què el sistema protegeix els pensionistes és la jubilació, que suposa el 63% del total de pensions reconegudes, seguida per la pensió de viduïtat (23%), la d'incapacitat permanent (9%), orfandat (3%) i a favor de familiars (0,4%). Les pensions que més quantia econòmica garanteixen són les de jubilació (1.375 €/mes) i les d'incapacitat permanent (1.118 €/mes), i a més distància se situen les pensions de viduïtat (852 €/mes), a favor de familiars (702 €/mes) i orfandat (478 €/mes). En aquest sentit, una de les principals batalles de la Marea Pensionista és lluitar “perquè les pensions es revaloritzin cada any i s'adeqüin al cost de vida. Ho hem aconseguit amb la pujada de l'IPC, tot i que pensem que no és real en tractar-se d'un IPC mitjà i, per tant, menor. Reivindiquem que les pensions s'equiparin al Salari Mínim Interprofessional”, relata Miguel Ángel Hernández.

A banda, hi ha col·lectius més vulnerabilitzats, particularment les dones, en el que s'anomena *bretxa de gènere* entre dones i homes (37%), és a dir, la que ve determinada per la dificultat que tradicionalment han tingut diverses generacions de dones per reunir carreres de cotització suficients per accedir a pensions de jubilació pròpies. En aquests casos, la protecció social s'ha establert a través de pensions derivades (viduïtat, sobretot, i no contributives), que no més garanteixen una part de la protecció que ofereixen les pensions de jubilació: “Volem que es posi fi a la bretxa de gènere, tant en els salaris com en les pensions. I, en concret, demanem que s'incrementi la pensió de les viudes, que actualment només cobren el 54% del sou del seu marit”, alerta Gubert. En aquest punt, Franquesa posa l'accent en el fet que “hi ha un escenari molt cruel que penalitza la gent a mesura que es fa gran. Quan t'acabes de jubilar tens energies, la parella t'ajuda, tens més retribució... En canvi, quan arribes al final i enviudes, has perdut l'ingrés de la parella, el lloguer és el mateix i això sobretot afecta les dones (85%), que al final tenen ingressos molt menors

i sense ningú que les cuidi. En una parella, l'últim a morir ho passa pitjor i això passa perquè aquesta gent és més dèbil i no es pot defensar”.

L'HORITZÓ DEL BÉ COMÚ

La trena de cors que animen la Marea Pensionista, encara que desgastats per l'edat i tot el viscut, són pacients, fiables i compromesos i valoren tot el que s'ha aconseguit: “Un dels efectes que té la nostra lluita sostinguda durant molts anys des del carrer és que aquest procés de privatització de les pensions s'alenteix. Per exemple, que es pugui detreure de la cotització per passar a pensions privades, això era un projecte molt més gran. També té l'efecte d'anar combatent el relat oficial que el sistema no és sostenible”, anota Gubert.

Una de les estratègies per fer més vulnerable el sistema públic de pensions és “sembrar-hi la desconfiança. El que es difon en campanyes mediàtiques malicioses és que no hi haurà pensió futura, així el jove renuncia que l'empresa cotitzi o que ho faci amb menys hores de les treballades. Si acceptes això, tens menys cotització i això debilita el sistema”. De fet, “s'ha intentat confrontar els joves amb la gent gran i no se n'han sortit”, subratlla Franquesa, malgrat que admet que la Marea Pensionista no ha aconseguit mobilitzar els joves en la defensa de les pensions. Amb tot, constaten que en les seves visites a instituts quan expliquen el sistema als joves i adolescents aquests l'entenen molt bé i s'adonen de “la història dels seus propis avis, saben que per a la seva família és essencial que l'àvia tingui uns ingressos cada mes, perquè no podrien mantenir-la i saben que té aquells ingressos perquè ha treballat tota la vida”.

En aquest sentit, una de les demandes de la Coordinadora Estatal per la Defensa del Sistema Públic de Pensions (COESPE) és fer una auditoria dels comptes de la Seguretat Social (reconeguda per llei, però que no s'ha fet) per rebatre “la construcció d'una mentida, que té a veure amb uns càlculs esbiaixats i tramposos (que no tenen en compte la incorporació de la dona al món del treball, ni de la població migrant que ve a treballar o les vides laborals més

BISMARCK, ARTÍFEX DEL SISTEMA PÚBLIC DE PENSIONS

La solidaritat intergeneracional, és a dir, l'atenció de les classes actives (que treballen) vers les classes passives (que ho han deixat de fer) a través de les cotitzacions dels salaris, ja estava present en alguns gremis medievals, confraries de pescadors o mutualitats obreres. És en aquest context que a l'Alemanya del segle XIX el partit socialdemòcrata comença a agafar força perquè gestiona les mutualitats obreres i el canceller Otto von Bismarck opta per estatilitzar aquests sistemes comunitaris per treure poder a un partit que era el seu adversari polític. En aquest punt Ramon Franquesa Artés, professor d'Economia Mundial a la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona, situa l'inici de les pensions públiques: "Un sistema enormement sòlid, que a Europa ha funcionat bé durant 150 anys a pesar de dues guerres mundials i no ha fet mai fallida. Les raons de l'èxit les trobem en el fet que, d'una banda, els diners no es guarden en un calaix i, per tant, no hi ha la temptació de poder robar-los i, de l'altra, que a mesura que la societat evoluciona i és més productiva, hi ha més recursos per atendre la gent gran."

El coportaveu de la Marea Pensionista de Catalunya (amb Conchita Ribera) lamenta que "ara, paradoxalment, ens trobem que això comunitari que es va estatilitzar es vol privatitzar". S'hi refereix a propòsit de la Comissió Europea d'anar privatitzant els sistemes de pensions (malgrat no tenir-hi competències) amb l'excusa de garantir la solidesa del sistema financer (que sí que és competència exclusiva de la UE). "No els preocupa que les pensions es cobrin i siguin sòlides, els preocupa que els vagi bé als bancs. I aprofitant aquesta competència imposen sobre les pensions una reforma que les deteriora. És lamentable que a l'Europa mercantilista els drets socials no es garanteixin a nivell comunitari i es deixin en mans dels estats perquè es barallin entre ells per retallar-los", denuncia Franquesa. De fet, els països més aplicats, com Alemanya, han desenvolupat la directiva comunitària "amb unes terribles conseqüències socials. La situació dels pensionistes alemanys és pitjor que la dels espanyols". Franquesa hi suma altres arguments, com les fallides de les mutualitats de col·legis professionals o l'escenari de crisi inflacionària (el Banc Central Europeu està fabricant quantitats ingents de paper moneda que fan preveure una alça de preus) davant la qual la UE no es pot desentendre.

curtes dels joves d'avui que s'incorporen més tard a treballar). Si es fes es demostraria que no només es poden pagar les pensions, sinó que amb el que ingressa l'Estat es paguen altres coses, com el deute públic, en comptes de millorar les pensions d'ara", reclama Franquesa.

Miguel Ángel Hernández, en entrevista a l'espai *Llevat dins la pasta*, de Ràdio Estel remarca que "la major victòria dels pensionistes ha estat resistir. Fins i tot en condicions d'extrema dificultat. Hem tingut en contra el Govern, el Parlament i, per desgràcia, alguns sindicats. Són petites victòries que, d'alguna manera, ens han donat sentit i també esperança a la gent que mobilitzem i organitzem." Aquest militant de la GOAC encarna aquesta vetlla pel bé comú en la seva implicació en la defensa d'una sanitat pública de qualitat, amb la Marea Blanca (en aquest cas, es concentren els dimecres): "Les persones que més utilitzem la sanitat pública i la farmàcia som els grans i els nens. Així, doncs, la Marea Pensionista i la Marea Blanca, dos moviments que van sorgir de l'11-M, anem a l'uníson."

Gubert també destaca la capacitat d'enxarxar-se de la Marea Pensionista: "La Marea no només defensa les pensions públiques i dignes, sinó que és solidària amb altres marees, col·lectius, organitzacions i sindicats que lluiten per la sanitat, els serveis socials i assistencials, d'habitatge, d'ensenyament, de la pau, etc., en definitiva, amb el conjunt de treballadors i treballadores, en el sentit que la lluita d'avui influeix en la seva jubilació futura. Tots som classe obrera, treballadors en actiu, aturats i pensionistes, amb el benentès que són lluites compartides." ■

Universitat Abat Oliba CEU

Graus 2024-25

Procés d'admissió

100% online i gratuït

Inscriu-t'hi aquí, al QR

Canvia el teu present. Crea el teu futur.

V

MCS Arquebisbat Tarragona

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana **Càritas Catalunya** presenta la **memòria 2023**, celebrem el **175è aniversari** dels **claretians**, informem d'actuacions a la **catedral de Barcelona**, recollim la **benedicció abacial** de **Rafel Barruè** i parlem del **Pla de Reparació Integral a les Víctimes d'Abusos** de l'Església espanyola

La benedicció abacial de fra Rafel Barruè va tenir lloc dijous 11 de juliol, solemnitat de sant Benet, de mans de l'abat general de l'orde cistercenc, fra Mauro Giuseppe Lepori.

Càritas Catalunya denuncia la vulneració de drets bàsics en la presentació de la memòria 2023

Identitat i dignitat per a tothom

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

FRANCESC ROIG

“Hem de facilitar que les persones que arriben tinguin identificada la seva identitat i dignificada la seva presència a l'entorn”

JOAN-ENRIC VIVES

“Ja fa temps que les entitats socials hem demanat a l'administració de la Generalitat que es millori la formulació de les convocatòries de subvencions”

Les dificultats que molts ajuntaments posen en l'accés a l'empadronament han estat novament denunciades per Càritas, en aquesta ocasió, per Càritas Catalunya, el dimarts 9 de juliol en la presentació de la memòria 2023 a la seu de Càritas d'Urgell. Segons Francesc Roig, president de Càritas Catalunya, “no podem tenir persones invisibles als carrers. Hem de facilitar que les persones que arriben tinguin identificada la seva identitat i dignificada la seva presència a l'entorn”.

El capítol de vulneració de drets bàsics comença per l'empadronament però té moltes altres derivades, com són les dificultats d'accés a un habitatge digne, la precarització i temporalitat laboral, l'escassa permeabilitat dels ingressos mínims o la situació administrativa irregular dels migrants.

Així, Mn. Josep Maria Mauri, vicari general del bisbat d'Urgell, va recordar que “tot i que algunes dades macroeconòmiques positives ens poden fer pensar que hem superat les darreres crisis, són un miratge que reflecteixen una millora només per a una part de la societat, ja que més de dos milions de persones a Catalunya continuen vivint pràcticament en situació d'exclusió social”.

La memòria anual de Càritas Catalunya permet, doncs, fer una radiografia real de la pobresa i l'exclusió social a casa nostra. El 2023 les deu Càritas diocesanes van acompanyar 99.535 llars, on viuen 245.665 persones, amb un pressupost de 50,9 milions d'euros.

El perfil de les persones i de les seves problemàtiques ens mostren una feminització de la pobresa (el 59% de les persones ateses són do-

nes), agreujada quan hi ha infants i adolescents a càrrec (en 1 de cada 2 llars ateses hi ha infants i adolescents), amb reptes urgents com l'habitatge (el 50% de les llars ateses no tenen un habitatge digne) i la feina dignes (el 46% estan a l'atur i el 22% tenen una feina precària que no els permet cobrir les necessitats bàsiques).

Segons Josep Casanova, vicepresident de Càritas Catalunya i director de Càritas Urgell, “en aquest darrer any 2023 hem fet molt d'èmfasi en la inserció sociolaboral, fent una aposta clara per l'economia social”. Així, des del Programa d'Inserció Sociolaboral s'han portat a terme 187 projectes per a la inserció sociolaboral i l'economia social, amb més de 12.740 participants i una inversió de 6,7 milions d'euros.

Casanova també va explicar que Càritas a Catalunya disposa de deu empreses d'inserció sociolaboral que han donat feina, el 2023, a 1.217 persones, amb un volum de gestió de 42,8 milions d'euros.

De la seva banda, Marta Fortuny, coordinadora de l'Àmbit Social de Càritas Catalunya, va comentar amb

La presentació de la memòria va tenir lloc a la seu de Càritas diocesana d'Urgell el dimarts 9 de juliol.

preocupació que “el 50% de les llars ateses no viuen en habitatges dignes, incloent-hi el relloguer d'habitacions (21%)”.

BONA ADMINISTRACIÓ I PROTECCIÓ SOCIAL

Deficiències estructurals i necessitats bàsiques piquen a la porta de Càritas, mentre només el 9,8% de les persones ateses per l'entitat són perceptores o bé de l'Ingrés Mínim Vital o de la Renda Garantida de Ciutadania. Mentrestant, a tot plegat s'hi suma una altra problemàtica: el retard en els pagaments de les subvencions públiques de la Generalitat, que està portant a una situació límit les entitats del tercer sector social.

Aquest, com va manifestar l'arquebisbe Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, a l'espai *La veu de Càritas* de Ràdio Estel, “és un tema vital per a la sostenibilitat econòmica de les entitats del tercer sector social, sobretot les més petites, que si no reben puntualment les subvencions tenen problemes de tresoreria.”

I afegia que “ja fa temps que les en-

titats socials hem demanat a l'administració de la Generalitat que es millori la formulació de les convocatòries de subvencions, així com les justificacions, els pagaments, el calendari. Em consta que l'actual conseller, Carles Campuzano, hi està interessat i sensibilitzat, però és urgent que hi posin una solució”.

Tota aquesta vulneració de drets va portar Francesc Roig, que el novembre vinent acaba el seu mandat com a president de Càritas Catalunya, a denunciar que “vivim sobre un teulat de vidre, molt fràgil; tan fràgil que en qualsevol moment pot saltar l'espurna de la revolta social, que ara mateix està continguda per l'economia submergida”. I alertava: “La realitat no és obvia, cal posar-se a treballar. No podem viure només d'aproximacions a la realitat i de propostes electorals.”

En aquest sentit, el president de Càritas Catalunya va recordar la importància del binomi bona administració i protecció social, alhora que va refermar les peticions fetes de forma reiterada a la classe política: trencar

les deficiències estructurals generadores de desigualtat, una política de consensos en matèria social que estableixi prioritats d'accés a un habitatge digne i a uns ingressos mínims, una feina que dignifiqui la persona, presencialitat en l'atenció, empadronament sense domicili fix i, en definitiva, atenció a totes les persones que es trobin en necessitats.

“El nou Parlament i el nou Govern de Catalunya tenen molts reptes damunt la taula, però des de Càritas i les altres entitats socials no lucratives demanem amb caràcter d'urgència avançar fermament en les lleis d'enfortiment del tercer sector social”, va afegir Francesc Roig.

Sobre el nou model de distribució d'aliments, els responsables de Càritas Catalunya van reconèixer que cal adaptar-se a la realitat i avançar cap a un sistema més eficaç tipus targeta moneder. Tal com va reconèixer l'arquebisbe Vives a Ràdio Estel, “és un canvi molt gran de paradigma sobre el qual les Càritas hem de reflexionar i veure com s'ha de reorientar aquest servei vital”. ■

L'esdeveniment és el colofó del 175è aniversari de la congregació

Congrés d'Espiritualitat Claretiana a la casa comuna de Vic

Agustí Codinach

Carlos Sánchez, Mathew Vattamattam i Juan Martín Askaiturrieta, en l'acte d'obertura del Congrés, el dilluns 8 de juliol.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Vic

De Vic al món i del món a Vic, perquè la congregació dels missioners claretians va néixer fa 175 anys a la capital d'Osona però avui és present arreu del món —acaben de fundar a Madagascar i al Sudan del Sud. De fet, els gairebé vuitanta claretians que van assistir al Congrés d'Espiritualitat Claretiana mostraven la diversitat cultural i lingüística de la congregació fundada per sant Antoni Maria Claret.

Claretians d'arreu del món i representants de l'encara més àmplia família claretiana es van aplegar a redós del sepulcre del pare Claret del 7 al 16 de juliol per reflexionar i revigoritzar l'esperit missioner llegat pel fundador. El superior general dels claretians des de

fa nou anys, l'indi Mathew Vattamattam, va presidir la missa d'obertura del congrés i, en declaracions als mitjans de comunicació, va recordar que el Congrés d'Espiritualitat Claretiana és el colofó de l'any jubilar amb motiu dels 175 anys de la congregació. "En una època molt diferent de la que va viure el pare Claret, volem anar al fons i a l'origen per trobar la manera de respondre als reptes actuals", va manifestar.

Amb paraules semblants es va pronunciar Carlos Sánchez, prefecte general d'Espiritualitat i Vida Comunitària, que en l'obertura de l'acte es va referir als tres objectius del congrés: fer memòria i agraïment del passat, actualitzar el do de la pròpia espiritualitat missionera i revitalitzar-la perquè doni nous fruits apostòlics. I el provincial amfitrió, Juan Martín Askaiturrieta (la província de Sant Pau aplega Catalunya, Euskal Herria, França i Itàlia), va destacar que "venir a Vic, on va començar el somni missioner del

pare Claret, vol ajudar a contagiar i estimular el nostre esperit missioner".

I és que com va indicar el claretia Màxim Muñoz en declaracions a *Catalunya Cristiana*, "certament que hi ha un desplaçament claríssim de la congregació a l'Àfrica i l'Àsia, però Vic és el lloc dels orígens i, per tant, on es manté el focus de l'espiritualitat claretiana gràcies al Centre d'Espiritualitat Claretiana, que ofereix formació permanent". "Sento un enorme agraïment —afegia— pels fruits que ha donat una congregació fundada a casa nostra. Veus la potència del carisma del pare Claret, que ha florit en llocs tan diferents."

Fidels a l'origen, els claretians es dediquen a anunciar la Paraula de Déu als llocs on són presents, i ho fan donant resposta a les diferents realitats amb què es van trobant: educació, parròquia, predicació popular, centres de salut i rehabilitació, acollida d'immigrants, acompanyament dels marginals... "De diferents maneres però el carisma propi és portar la Paraula de Déu, ja sigui parlada o viscuda, perquè el món conegui l'Evangeli de Jesucrist", va sintetitzar Carlos Sánchez en declaracions al nostre setmanari. ■

MATHEW

VATTAMATTAM

"En una època molt diferent de la que va viure el pare Claret, volem anar al fons i a l'origen per trobar la manera de respondre als reptes actuals"

La seu ha inaugurat la restauració de vitralls i terrats, i ha presentat el nou arxiu digital

Actuacions rellevants a la catedral de Barcelona

El cardenal Joan Josep Omella, durant la seva intervenció.

MAC

La rehabilitació de vitralls i terrats de la catedral de Barcelona, així com la presentació del nou arxiu digital, són el fruit de la unió d'institucions per tal posar en valor un rellevant patrimoni artístic i oferir-lo a la ciutadania", va dir el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, durant la presentació que va tenir lloc dimecres 10 de juliol al claustre de la catedral barcelonina.

Les intervencions han estat possible gràcies al finançament per part del Govern espanyol, la Generalitat de Catalunya i el Fons Europeu de Desenvolupament Regional. "Ens sentim emparats per aquestes institucions", va

afegir Mn. Santiago Bueno, degà del Capítol de la Catedral de Barcelona. A l'acte també hi van participar Laura Vilagrà, vicepresidenta del Govern de Catalunya; Óscar Puente, ministre de Transports i Mobilitat Sostenible, i David Lucas, secretari d'Estat d'Habitatge i Agenda Urbana.

Dotze vitralls del deambulatori —la majoria del segle XIV i alguns del segle XIX— que fan un total de 230 m² s'han desmuntat, reparat, refet i reforçat per retornar-los la seva esplendor original. Els treballs van començar poc abans de la irrupció de la pandèmia del Covid-19. Un equip multidisciplinari ha treballat intensament per netejar, reparar i reforçar aquests vitralls, assegurant-ne la conservació. "El pas del temps, la pol·lució i l'acció nociva dels coloms, juntament amb el fet que el vitrall va replegant-se pel seu propi pes, feien imprescindible la restauració", afirma va l'arquitecte Manel Julià.

Els terrats són ara un nou mirador

de Barcelona que ofereix una visió panoràmica de 360° des del cor del Barri Gòtic. Les obres, que han afectat 2.002 m² de rajola, han inclòs la impermeabilització i sanejament per evitar afectacions al sostre del claustre i de l'església. També s'ha recuperat el paviment original i s'han millorat els accessos amb noves escales i baranes, així com modernitzant l'ascensor.

Per la seva banda, el nou arxiu digital de la catedral permetrà l'accés lliure als documents més antics de l'Arxiu Capitular, que s'anirà ampliant progressivament. En aquest moment ja es poden consultar 933 documents amb un total de 179.791 pàgines. Posar la documentació de l'Arxiu Capitular a disposició de tothom afavorirà les recerques històriques, de qualsevol nivell i disciplina.

Ja s'estan executant noves obres de restauració a la catedral per garantir la seva conservació per a les futures generacions. ■

El nou abat destaca quatre paraules clau: estimar, silenci, escolta i Paraula

Benedicció abacial del P. Rafel Barruè i Broch

Un moment de la celebració.

FRA BERNAT FOLCRÀ
Monestir de Poblet

En la festa de sant Benet, dijous 11 de juliol, el monestir de Santa Maria de Poblet va acollir la benedicció abacial del P. Rafel Barruè i Broch com a nou abat del nostre monestir, conferida pel P. Mauro-Giuseppe Lepori, abat general de l'orde cistercenc.

En l'homília, el P. Lepori va comentar l'evangeli de la celebració: "Jesús es fa servidor humil, esclau de tots,

humiliant-se fins a la mort i una mort de Creu. Aquesta és la seva resposta a la disputa universal del món i dels seus deixebles sobre qui seria el més gran, el millor, el més fort, el més important, el més ric o el més intel·ligent." El P. Mauro-Giuseppe va precisar que la vocació de l'abat és servir els homes tal com Déu ho fa.

Com a punts significatius de la celebració, es van cantar les lletanies dels sants amb el P. Rafel prostrat a terra i el lliurament del llibre de la Regla de sant Benet, l'anell, la mitra i el bàcul pastoral. Seguidament, va tenir lloc un dels moments més emotius quan

l'abat, acabat de beneir, va rebre l'òs-cul (petó) de pau per part de l'abat general de l'orde, dels altres prelats, dels monjos de la nostra comunitat i de les maresabadesses congregades.

En les paraules d'agraïment el nou abat va recordar les exigències d'aquest nou servei. Les paraules de la seva allocució van ser: estimar, silenci, escolta, Paraula. Aquest és el lema que ha guiat tota la seva vida monàstica des del moment de la professió solemne.

Estimar és tot el teixit de relacions que es conformen tant a l'interior com a l'exterior del monestir. *Silenci* és el bressol que fa possible el naixement d'una paraula capaç d'il·luminar la vida. *Escolta* és la primera paraula de la regla de sant Benet i l'actitud existencial més important d'un monjo, amb la qual és possible l'obediència. I *Paraula* és el segell d'autenticitat, allà on emergeix cap enfora l'ésser més profund del monjo, la seva interioritat i vida espiritual que es fa do per als altres.

Amb el P. abat Rafel, l'ascesi i l'espiritualitat monàstica s'obren a l'expressió artística i la contemplació estètica, valorant tant la tradició com la innovació, i integrant les riqueses del patrimoni cistercenc amb la set que acuita l'home contemporani en la seva recerca espiritual. ■

Amb el P. abat Rafel,
l'ascesi i l'espiritualitat
monàstica s'obren a
l'expressió artística i
la contemplació
estètica

VIC

37è curset d'estiu "Iniciació en el camí de pregària"

El 37è curset d'estiu tindrà lloc del 22 al 24 de juliol al Seminari Diocesà de Vic, en horari matinal de 10 a 13.30 (hi ha la possibilitat de quedar-se a dinar cada dia). El curset serà impartit pel Dr. Àngel Moreno Sancho, prevere del bisbat de Sigüenza-Guadalajara. Tothom hi és convidat. Inscripcions: registre@bisbatvic.org o bé 938 832 655.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar

El divendres 5 de juliol, va tenir lloc, al bisbat de Tortosa, la reunió de cloenda del curs de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya (CIAS). El bisbe d'aquesta diòcesi, Mons. Sergi Gordo, que és el president de la CIAS, va acollir els delegats dels diferents bisbats catalans.

LLEIDA

Camí de Sant Jaume: meditació, lleure i convivència

Els quaranta-dos joves de Lleida que entre l'1 i el 7 de juliol van fer els darrers cent quilòmetres del Camí de Sant Jaume van arribar finalment a Santiago de Compostel·la, on van assistir a la santa missa abans d'emprendre el seu viatge de retorn a Lleida. Els joves han completat les darreres etapes del denominat "camí francès" des de la població de Sarria, a la província de Lugo.

SOLSONA

Un grup de catequistes participa a les jornades del SIC

Els dies 28 i 29 de juny van tenir lloc a Barcelona les Jornades de responsables de catequesi, organitzades pel SIC, en què va participar un bon nombre de catequistes i responsables del bisbat de Solsona. Mn. Xavier Romero, delegat de Catequesi de Solsona, va presentar un material orientat a la formació de catequistes novells. El bisbe, Mons. Francesc Conesa, els va acompanyar en les jornades com a president del SIC.

TORTOSA

Pelegrinatge i nous estatuts de l'Hospitalitat de Lourdes

Del 27 de juny a l'1 de juliol, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes va tenir dos regals especials. El primer, la presència del bisbe Sergi, que va participar per primera vegada en el pelegrinatge.

El segon regal és l'aprovació dels estatuts de l'Hospitalitat, una eina molt necessària i demanada, i dels quals es va fer entrega solemne, per part del bisbe, a l'Hospitalitat, el primer dia del pelegrinatge.

TARRAGONA

Trobada de final de curs del professorat de les escoles diocesanes

Prop de tres-cents docents de l'Escola Joan XXIII de Tarragona, el Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona, el Col·legi Sant Pau de Reus, el Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp, el Col·legi Mare de Déu de la Serra de Montblanc i el Centre d'Educació Especial Tilmart de Montblanc van participar, el 28 de juny, en la trobada de final de curs dels centres de la Fundació Canònica Sant Fructuós.

GERONA

L'església de Sant Esteve d'Olot recupera la imatge del sant

La imatge de sant Esteve torna a presidir, des del 3 de juliol, i prop de noranta anys després, la façana de l'església de Sant Esteve d'Olot. Durant el matí es va fer la col·locació, a la fornícula central, d'aquesta obra de l'artista Joan Farrés Curós, que ha anat a càrrec del taller L'Art Cristià de la capital garrotxina.

TERRASSA

El bisbe Salvador al centre penitenciari Quatre Camins

El bisbe Salvador va presidir la missa al centre penitenciari Quatre Camins, el diumenge 7 de juliol, amb motiu de la clausura del recés Sant Dimes, organitzat per la capellania del centre. Ha estat una enriquidora experiència en la qual han participat interns, mossens i voluntaris a través de testimonis, xerrades, adoració i confessions, que han pres com a fil conductor la figura del bon lladre a l'evangeli.

URGELL

Mil·lenari de la Col·legiata de Sant Pere de Ponts

La Col·legiata de Sant Pere de Ponts va celebrar el dia de la festa de Sant Pere i Sant Pau, 29 de juny, una missa solemne commemorativa del Mil·lenari de Sant Pere de Ponts. Mn. Pere Morales, rector de Ponts, va presidir la missa, concelebrada pels sacerdots que han ofert el seu servei pastoral en els darrers anys: Mn. Bonifaci Fortuny, Mn. Josep Sauter i Mn. Jaume Mayoral. L'arquebisbe Joan-Enric va dur a terme la benedicció final.

L'Església manté la “porta oberta” a les víctimes “quan s’han acabat les vies judicials”

Els bisbes espanyols aproven el Pla de Reparació Integral a les Víctimes d'Abusos

El pla s'ha aprovat en una Assemblea Plenària Extraordinària.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

En una Assemblea Plenària Extraordinària, la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha aprovat el Pla de Reparació Integral a les Víctimes d'Abusos al si de l'Església, juntament amb les línies de treball de les institucions de l'Església i els criteris orientadors per a la reparació integral als menors d'edat o persones equiparades víctimes d'abusos sexuals en el si de l'Església.

El president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Luis Argüello, explica que fa anys que l'Església treballa per posar fi a la xacra dels abusos, “uns fets dolorosíssims comesos per alguns membres de l'Església”. Amb aquest pla, l'Església es dota de “criteris comuns” alhora que suposa un impuls a la feina que “ja fa temps que fem”. Per

això, comenta, “el que hem aprovat no ha suposat el començament del treball de l'Església a Espanya a l'hora d'abordar la problemàtica de les víctimes, però tampoc no és el final”.

El president de la CEE reconeix que “res no pot guarir el dolor de tantes víctimes al llarg de dècades”, però aquest pla implica “el compromís decidit amb les víctimes”. En aquest sentit, subratlla que “res no ens eximeix de prendre totes les mesures necessàries”: “Aquest pla vol ser subsidiari quan s’han acabat les vies judicials. L'Església manté la porta oberta per rebre qualsevol víctima, recollir la seva denúncia i oferir una reparació integral.”

Mons. Luis Argüello és conscient del “dolor causat per alguns dels membres de l'Església” i per això referma el compromís “d'acollir, acompanyar i reparar”. Un aspecte que ressalta és que es respectin “les normes de funcionament

de l'Església. Demanem respecte pel caminar de l'Església. No signem un decret que obligui, sinó uns criteris de comunió perquè les persones que creguin que han de ser reparades puguin anar a cada diòcesi i cada congregació o també anar a una comissió assessora que els ajudi”.

Segons Mons. Argüello, “l'Església té la decisió ferma d'acompanyar i reparar amb una resposta que vol anar més enllà del que la legalitat ens demana”. Així, assenyalava que aquest compromís neix de la responsabilitat moral i del dolor “que acollim com a propi”. En roda de premsa, el president de la CEE ha explicat que molts casos han prescrit: “Tenen les vies judicials tancades i no saltres volem obrir una porta per oferir acollida i reparació integral més enllà dels procediments jurídics.” I ha afegit: “Hem après la importància de cada rostre, que demana discreció i lleialtat. Les víctimes ens han ajudat a prendre consciència.”

Juntament amb Mons. Argüello, el president de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer), Jesús Díaz Sari-ego, ha valorat que “l'Església ha fet un pas molt gran. L'objectiu són les víctimes, elles són el centre del nostre treball”. Díaz ha compartit que l'escolta de les víctimes els ha ensenyat “a sensibilitzar-nos del mal que els han fet alguns dels membres de l'Església i a canviar la nostra manera de fer”. Per al president de la Confer, és una qüestió “de reparació moral, perquè l'Església té un deure moral amb les víctimes. La determinació és molt consensuada per reparar les víctimes, acompanyar-les i ajudar-les. Encara queda molta feina per fer, però ja partim d'una base molt desenvolupada i viscuda en comunió”. ■

Hebron

Santuari de Macpelà, on hi ha la tomba d'Abraham.

BÀRBARA VIRGIL

Professora d'hebreu a la Facultat de Teologia de Catalunya

A la ciutat d'Hebron, coneguda entre els àrabs amb el nom de Khalil, hi ha un dels santuaris amb més antiguitat de la zona. Lloc sant per a jueus, cristians i musulmans, perquè conté la tomba de l'Amic de Déu, Abraham, juntament amb la tomba de Sarah. També és el lloc d'enterrament d'Isaac i Ribka i de Jacob i Leah. Es tracta de l'edifici herodià conegut com la Macpelà, entre els jueus, i Haram Ibrahim, entre els musulmans. També els cristians van tenir capelles en aquest lloc, segles enrere.

Aquest indret de record d'enterrament des de sempre ha representat la pau en el sentit més profund de l'acceptació del terme: el descans dels ancestres. El text bíblic diu que Abraham va morir a l'edat de cent setanta-cinc anys. Davant la mort d'Abraham, els fills es van reconciliar, i així ho

recullen altres escrits antics: "Isaac va caure davant el rostre del seu pare i el va besar entre llàgrimes. Quan va córrer la veu per la Casa d'Abraham, el seu fill Ismael es va posar en camí i va arribar al costat del seu pare Abraham. Van plorar per ell Ismael i tota la Casa d'Abraham amb grans gemecs. Els seus fills, Isaac i Ismael, el van sepulturar a la cova de la Macpelà, al costat de la seva mare Sara, guardant dol per ell durant quaranta dies tots els homes de casa seva, Isaac, Ismael, tots els seus fills i tots els fills de Qeturah en els seus llocs, fins a complir-se els dies del dol per Abraham" (Jub 23,5-7)

Abraham, símbol de la generositat, pare dels hostes, sempre esmorzava o sopava acompanyat d'algú, fins i tot es diu que sortia al camí per cercar gent i convidar-la a menjar. I així el persa Nasir-i Jusrav, que hem esmentat en el seu pelegrinatge cap a la Meca l'any 1047, de Jerusalem va anar a Hebron, i va descriure la tomba dels patriarques i la de Josep, fill de Jacob, fent menció del costum d'acollida: "A tots els estrangers, viatgers o pelegrins, se'ls ofereix pa i olives. Un gran nombre de rodes de molí, mogudes per muls o bous, proporcionen cada dia la farina, i grups de noies joves s'ocupen de coure el pa. Qualsevol que vagi a Hebron, rep cada dia un pa rodó, un

bol de lleties cuites amb oli i panses. Aquest costum es remunta als temps d'Abraham i ha subsistit fins avui. Hi ha dies en què arriben cinc-cents viatgers i cada un troba preparat el sopar que acabo de descriure."

Segons el Midraix, els patriarques van ser enterrats aquí perquè era una entrada al Jardí de l'Edèn. Segons aquest corrent, els patriarques no estan morts sinó "que dormen" i generació rere generació desperten per demanar misericòrdia pels seus fills.

Potser demà en aquesta porta simbòlica seuran els qui han de dialogar i ploraran junts per les ofenses comeses, trobaran el camí per tornar a l'hospitalitat i la pau que un dia van practicar en aquestes terres. ■

Potser demà en
aquesta porta
simbòlica seuran
els qui han de
dialogar i ploraran
junts per les
ofenses comeses

Sense cristians, els Llocs
Sants esdevindran museus

TORNAR FINALMENT A JERUSALEM

ÁNGELES CONDE

Jerusalem

Des de la muntanya del Precipici s'al-bira, d'una banda, el mont Tabor i, de l'altra, el mont Carmel. Tot el que es contempla és Galilea. La tradició assenyala que en aquestes altures es va desenvolupar l'episodi evangèlic que relata Lluc al capítol 4, versets 16-30, quan Jesús, després de predicar a la sinagoga a Natzaret, fa enfurismar tothom: "Es van aixecar, el van empènyer fora del poble i el dugueren fins a un espadat de la muntanya sobre la qual era edificat el poble, amb la intenció d'estimar-lo. Però Jesús va passar entremig d'ells i se'n va anar."

*Des del mirador de
Rehavam es contempla
Jerusalem.*

Una dona prega a la basílica del Sant Sepulcre.

Darrere d'aquesta muntanya del Precipici s'alça Natzaret, la llar de la Mare de Déu, el lloc on solien començar la majoria de les peregrinacions cristianes... Ja fa nou mesos. Una de les conseqüències de la guerra és que, des de l'atac de Hamas contra Israel, l'afluència de pelegrins s'ha reduït dràsticament. Plou sobre mullat. La pandèmia va erosionar el teixit turístic, però aquest va poder resistir durant dos anys durs. Llavors com ara, enmig de les dificultats, l'esperança que les coses millorin és l'àncora que impedeix la deriva total.

Perquè a Terra Santa tot ha canviat, però tot continua igual. Aquests temples i santuaris, buits i silenciosos com mai, criden com sempre que, sense cristians, els Llocs Sants esdevindran museus.

Com la basílica de l'Anunciació, a Natzaret. S'alça sobre el lloc on l'àngel Gabriel va anunciar Maria que concebria un Nen. És un complex

monumental al pati del qual es poden observar mosaics amb advocacions marianes d'arreu del món, també espanyoles. Al seu interior no trobem ningú excepte una voluntària i un frare franciscà. En italià, ens explica que, malgrat que amb prou feines hi ha pelegrins, totes les celebracions es mantenen; des de la missa en italià a dos quarts de set del matí, passant pel rosari de Sant Josep dels dimarts o la processó mariana dels dissabtes. Prop del 40 per cent dels 80.000 habitants de Natzaret són cristians i, per a ells, és fonamental mantenir la vida de fe com sempre ha estat.

Com qualsevol lloc on la Història s'ha desenvolupat al llarg de mil·lennis, sabem que sota els nostres peus s'estén aquell poble que va veure néixer i créixer Maria i la seva família. A pocs metres de la basílica de l'Anunciació, hi ha un convent de missioneres de la Caritat i un altre de les germanes de Natzaret. Aquestes

van arribar aquí a mitjans del segle XIX per ocupar-se de la instrucció de les nenes. Ara es dediquen a acollir pelegrins en una hostatgeria amb 110 habitacions que fa nou mesos que estan buides. Per això, la nostra visita és motiu d'alegria. Les religioses custodien la que probablement és la tomba de sant Josep. Expliquen que, quan la congregació va voler comprar aquests terrenys quan va arribar, la població local repetia que albergaven una tomba d'algú important. Un cop instal·lades, mentre feien uns treballs de millora, una pedreta que va caure per una escletxa va revelar que sota terra hi havia alguna cosa. En excavar-hi, van descobrir elements que feien pensar que sant Josep podria haver-hi estat-hi enterrat. Per exemple, van trobar un document dels croats que indicava que en aquell lloc reposaven les restes mortals del "just". També empremtes del que havia estat una església i una tomba

que es tancava amb una pedra rodona. Correspon a les característiques d'un enterrament jueu del segle I. Les germanes de Natzaret estan desitjoses de continuar mostrant aquest tresor que guarden, no per a elles, sinó per als pelegrins quan tornin.

Després de l'episodi de la muntanya del Precipici, seguint la narració de Lluc, l'evangeli ens convida a caminar amb Jesús fins a Cafarnaüm, "ciutat de Galilea" on "els dissabtes els ensenyava" a la sinagoga, un temple les restes del qual encara són visibles. És la casa de Pere i ho mostren les restes de l'església del segle IV edificada sobre aquesta casa. L'arqueologia parla ja de convivència religiosa perquè, a pocs metres de l'església, hi ha una sinagoga. Jueus i cristians compartien existència. A Galilea s'han trobat 45 sinagogues de l'època bizantina, és a dir, del segle IV al segle VII.

És probable que també Jesús

prediqués en una altra sinagoga a Magdala, d'on era originària Maria Magdalena. Trobada el 2009, conté una pedra amb elements escultòrics que fan al·lusió al Segon Temple de Jerusalem. En aquesta mateixa peça, hi ha a més una menorà tallada en pedra que és la més antiga que s'ha trobat mai en l'arqueologia. Ens trobem al costat occidental del llac de Galilea, a la part més ampla del llac, bordejant el camí que venia de Natzaret a Cafarnaüm. És la zona per la qual Crist accedia al llac de Galilea. No hi ha evidències arqueològiques o documentals que Jesús passés per aquí, però és molt possible. És un lloc que atreu pelegrins, tant cristians de totes les denominacions com jueus. I ara mateix, davant dels nostres ulls hi ha un treballador musulmà que té cura d'una sinagoga jueva que avui dia custodien cristians. Els musulmans també han contribuït a decorar l'església de Magdala, edificada pels

**Una de les
conseqüències
de la guerra és
que, des de l'atac
de Hamas contra
Israel, l'afluència de
pelegrins s'ha reduït
dràsticament**

**Entrar a Jerusalem
produeix la sensació
de tornar al lloc al
qual es pertany**

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Un demà sense violència contra les dones

El cap de setmana del 29 de juny vam assolir el rècord terrible de 6 assassinats masclistes en només dos dies. Terrible i descoratjadora dada que ens deixa anorreats. Aquell mateix cap de setmana vaig tenir la sort d'anar al cinema a veure la pel·lícula *Siempre nos quedará mañana*. La pel·lícula narra la vida de les dones en la Itàlia de la postguerra. Elles pateixen la violència d'una desigualtat que les aboca a la manca d'educació, a l'explotació en la família i en la feina i al maltractament físic. Una situació que viuen centenars de milions de dones al nostre món d'avui dia. La nostra societat i la nostra Església no es lliuren d'aquesta desigualtat. Aquest menyspreu a la meitat de la humanitat té com a conseqüència més aberrant i escandalosa els assassinats de dones i dels seus fills en la violència vicària. Aquesta xacra, com l'anomena el papa Francesc, no acabarà fins que homes i dones siguem capaços de caminar en igualtat, de gaudir de la mateixa dignitat i dels mateixos drets. Construir aquesta igual dignitat requereix la implicació i compromís de cadascuna i cadascun de nosaltres. La pel·lícula també parla de sororitat, de complicitat, de resistència i suport mutu, i, al final, d'esperança. De dones que exerceixen els seus drets, que es comprometen, i s'arrisquen per un demà millor. Un demà lliure de violència per als nostres fills i les nostres filles.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

Legionaris de Crist. S'hi han reproduït els mosaics de la sinagoga jueva. Els han fet joves musulmans en tallers gestionats pels pares franciscans a Jericó. Aquesta església està dedicada a Magdalena i a les dones fortes del Nou Testament, de la tradició jueva i per a cadascuna de les dones del món.

El 2019 van visitar Magdala unes 250.000 persones. Després del Covid, el 2023 s'havia de superar aquesta xifra fins que el 7 d'octubre va trencar les expectatives. No obstant això, el pare Eamon Kelly, vicedirector del complex de Magdala i que ens acompanya en aquest recorregut, explica que han acollit pelegrins cada setmana. No grups nombrosos, però sí un degoteig continu. També a Magdala s'han hostatjat desplaçats interns israelians que van haver d'abandonar casa seva després del 7 d'octubre arran de l'atac contra Israel. De la mà del Ministeri de Turisme d'aquest país recorrem altres llocs de Galilea crucials en la vida pública de Jesús. Molts d'ells són muntanyes. La nostra guia, Myriam, ens explica que dalt dels cims s'està més a prop de Déu i aquest s'hi manifesta profusament.

Jesús ho va fer a la muntanya de la Transfiguració mostrant la seva naturalesa divina. És comprensible que Pere, Jaume i Joan volguessin fer-hi tres cabanes. Des del seu mirador s'albira una imatge inigualable i, en aquestes circumstàncies, hi ha temps per quedar-s'hi absort. El 2024, la basílica de la Transfiguració ha fet 100 anys des que els franciscans l'encarreguessin a l'arquitecte Antonio Barluzzi. Integrada a la natura, fa més de 9 mesos que escolta pràcticament sola el vent que bufa lliure entre les torres que representen Moisès i Elies.

L'aire ens refresca i ens empeny, en aquesta ruta d'ascensió geogràfica i espiritual, fins al Tabor, la muntanya de les Benaurances. La seva església, de forma octogonal en al·lusió a les 8 benaurances, alberga una petita botiga que amablement gestiona una religiosa. "El cor ens plora perquè no ve ningú", lamenta. Trepitgem la terra en la qual Crist va pronunciar el sermó de la muntanya davant d'una multitud que avui es troba a faltar. El silenci, però, és tal vegada l'ocasió més propícia perquè aquestes paraules de Jesús ressonin en cadascú sense distrac-

cions. Aquest lloc continua essent un espai de pau també per a fidels de qualsevol religió que s'apropen a gaudir d'aquesta meravella sobre el mar de Tiberíades, com si la natura abraçés tothom sense preguntar pel seu passaport o religió.

Toca moure's. Travessar el desert de Judea i vorejar la vall del Jordà per arribar fins a Jerusalem. La muntanya de les Oliveres separa la Ciutat Santa del desert i segurament que va ser una altra de les rutes per les quals Jesús va entrar aquí. Des del mirador de Rehavam és fàcil imaginar-ho.

Entrar a Jerusalem produeix la sensació de tornar al lloc al qual es pertany. Caminant per la Ciutat Vella els llocs continuen essent familiars. Més enllà de l'aspecte religiós, Terra Santa necessita pelegrins que ajudin amb els seus diners a la subsistència de la població local. Veiem molts comerços amb la persiana abaixada i sabem que molts d'altres pengen d'un fil. Ho confirma el senyor Sandrouni, un cristià armeni famós per les seves ceràmiques que té la botiga a poques passes de la Porta Nova.

I així, arribem a una altra muntanya, el Gòlgota, a la basílica del Sant Sepulcre on, paradoxalment, el bullici del pelegrí ha estat substituït pel so de les obres. Els treballs de neteja pretenen restaurar la bellesa que un temple així mereix i en el qual també es podrà guanyar la indulgència el Jubileu vinent del 2025. Al privilegi per trobar-se aquesta basílica gairebé buida s'afegeix la sensació agredolça de saber que, un cop més, l'absència de pau impedeix que molts pelegrins arribin fins a aquesta fita.

Tot i que potser aquesta no sigui la fita de la nostra peregrinació, sinó el principi. La Myriam ens recorda que els cristians som cridats a transmetre el que hem vist i sentit. Per això, pot ser que la nostra peregrinació comenci realment ara. ■

**Terra Santa
necessita pelegrins
que ajudin amb
els seus diners a la
subsistència de la
població local**

**JOSEP MIRÓ
I ARDEVOL**
President d'e-Cristians

La cultura imperant, a diferència de la Grècia i Roma pagana, és aliena al fet religiós i a la seva experiència

La terra erma

En el decurs d'aquest començament de segle s'ha accentuat el retrocés de la fe cristiana. Cito unes poques xifres per il·lustrar-ho: a finals del segle XX, el 80% de la població d'Espanya s'identificava com a catòlica, avui amb prou feines és el 61%; a Catalunya, el 50%. Els casaments anuals eren majoritàriament catòlics; ara són una franca minoria en un context de davallada general; cada vegada es casa menys gent. Els bateigs s'han reduït a l'ensems que es produïa una gran crisi de natalitat, que prossegueix. També ho feien les comunions, però que ara són més nombroses que els batejos, 187.000 per 159.000 (2022). La gran excepció, les confirmacions, que han augmentat de 98.000 a 103.500.

A què és deguda aquesta dinàmica? L'acadèmia i la pastoral té milers de pàgines dedicades a explicar-ho, si bé, vistos els resultats, no sé si són diagnòstics gaire operatius. En tot cas, una resposta fàcil és atribuir-ho a la secularització i a la desinstitucionalització de les creences. Però la secularització no és res més que una resultant en l'àmbit de les confessions religioses del procés general de ruptura de vincles; la cultura de la desvinculació, que afecta la nostra societat, fruit del subjectivisme hedonista desfermat.

Si creure és comprometre's, la fe s'es-

muny dintre d'uns marcs de referència que abjuren del compromís fort i transcendent, perquè la cultura imperant, a diferència de la Grècia i Roma pagana, és aliena al fet religiós i a la seva experiència. Aquí no hi ha un Déu desconegut i venerat al qual podia acudir sant Pau en la seva prèdica a Atenes.

Marcs de referència hegemònics, en el sentit que utilitza l'expressió Charles Taylor a *La Era Secular*, el de *background*; el d'un conjunt de pressuposicions bàsiques i no qüestionades, que estructuren la nostra comprensió del món i guien les nostres pràctiques socials i culturals. La fe, la creença religiosa n'han estat expulsades. Són com els teixits impermeables a l'aigua. En aquestes condicions el desvetllament de la fe, el seu avivament, requereix un esforç titànic de resultats escadussers, alhora que generen una ignorància religiosa que destrueix la pròpia cultura.

Són com la terra erma en la paràbola del sembrador. D'aquí que una tasca vital i necessària sigui: A/ Qüestionar aquells marcs. B/ La construcció de l'alternativa basada en la cultura cristiana, que és per a tothom, perquè depèn tan sols de la raó, de l'experiència i la verificació empírica, per assumir les seves bondats i la seva capacitat de donar resposta als mals del nostre temps. ■

Estem parlant de la manera com l'Església ha de relacionar-se amb la realitat del món, un aspecte que significà, ara fa 60 anys, tot un repte

Vaticà II (6): declaracions conciliars i la crida a la missió

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, davant la necessitat d'una Església atenta als "signes dels temps", el Vaticà II va proclamar, amb força, que l'Església no pot desentendre's de les circumstàncies històriques en les quals viu. En aquest penúltim capítol, abans d'entrar a parlar de futur, voldria ressaltar el fragment: "L'Església peregrina, en els seus sacraments i les institucions, que pertanyen al temps present, porta la figura d'aquest món que passa i viu enmig de la creació que fins ara gemega i sofreix dolors de part, tot esperant la revelació dels fills de Déu (Rm 8,19-22)" (LG 48). Estem parlant de la manera com l'Església ha de relacionar-se amb la realitat del món, un aspecte que avui passa desapercebut per obvi, però que significà, ara fa 60 anys, tot un repte. I aquest

repte quedà explicitat en tres declaracions conciliars, que són els darrers documents que completen els setze documents finals. D'una banda, la declaració *Gravissimum educationis* concreta la tasca i la responsabilitat dels pares en l'educació cristiana dels fills. D'altra banda, en la declaració sobre la llibertat religiosa, *Dignitatis humanae*, es presenta com la llibertat esdevé condició indispensable per a una obertura davant la pluralitat del món i per al diàleg i col·laboració amb els membres de les religions no cristianes, manifestada en la declaració *Nostra aetate*. En unes clarividents paraules, ja a l'any 1963, tot glossant l'expressió "ecumènic" que acompanya el Concili, el jove teòleg Joseph Ratzinger afirmava que "cal deixar de veure l'altre com un enemic i contrincant davant del qual hom hagi de defensar-se". "Més aviat, cal escoltar-lo i tenir en compte la seva part de veritat sense callar ni amagar la pròpia veritat des de la consideració de la interna totalitat de la fe" (*Die erste Sitzungsperiode*, 45-47).

El 18 de novembre de 1965, Pau VI afirmava que en acabar el Concili començaria el veritable *aggiornamento* preconitzat per Joan XXIII. I afegia:

"Aquesta programàtica paraula no volia certament atribuir el significat que alguns intenten donar-li, com si permetés de 'relativitzar' en l'Església segons els gustos i la mentalitat del món totes les coses [...]; ell, que tenia tan viu i tan ferm el sentit de l'estabilitat doctrinal i estructural de l'Església." Per contra, "per a nosaltres voldrà dir penetració sapient de l'esperit del Concili celebrat i aplicació fidel de les normes que ell feliçment i santament ha donat" (n. 12).

Pau VI estava convençut que amb l'obra del Concili tota l'Església tindria "un programa magnífic de treball espiritual per a la renovació de la vida i de les accions segons el Crist Senyor". I afegia: "A aquest treball invitem els nostres germans i els nostres fills: aquells que estimen Crist i l'Església", "que siguin amb nosaltres per a professar més clarament el sentit de la veritat que és propi de la tradició doctrinal que Crist i els Apòstols inauguraren; i també, amb ell, [...] el de la unió profunda i cordial que ens fa, tots, confiats i solidaris, com a membres d'un mateix cos" (n. 13).

Ben vostre. ■

Déu no ens ha creat per estar sols;
vol que sortim del nostre jo per trobar-nos
amb els altres

L'amor tot ho lliga i perfecciona (Col 3,14)

ROMÀ CASANOVA

Bisbe de Vic

El temps de vacances no ha de ser necessàriament el de més despeses. Pot semblar, en una societat consumista com la nostra, que a més dispendi més fruïció. La qual cosa és falsa i ens podria dur a una cursa sense sentit en la recerca de felicitat per un camí erroni. Les vacances han de ser, al contrari, el temps en què tenim cura de les relacions personals, des de la perspectiva de l'amor. Això és clau per no caure en el parany de la recerca egoista d'un mateix, com si en aquest temps no hi hagués ningú més al món. De fet, dades estadís-

tiques de caràcter social constaten que durant les vacances es produeix un nombre significatiu de ruptures familiars. Quelcom ens passa com a societat quan, en l'època de més intensa relació, hi ha més trencaments.

Les relacions personals són el cavall de batalla per a tothom. Déu no ens ha creat per estar sols; vol que sortim del nostre jo per trobar-nos amb els altres. El tancament en un mateix és un contrasentit per a la nostra naturalesa humana. El trobament amb els altres té una finalitat: acceptar-los i estimar-los. Solament l'amor, que significa voler el bé de l'altre, dona plenitud al nostre ésser en la seva realitat més pregonna. Sols les relacions humanes fonamentades en l'amor produeixen un benestar autèntic. Per això, encara que siguem de vacances, no podem deixar de tenir cura de les relacions personals, amb tot el que signifiqui d'acceptació de l'altre, de voler el seu bé, d'eixida d'un mateix. No hi ha autèntica relació entre persones

sense aquelles tres expressions del papa Francesc: "si us plau", "gràcies" i "perdó".

Sempre i en tot lloc hem de tenir present que no podem ser egoistament feliços. Això seria una fal·làcia que manifesta una contradicció evident. Per aquest motiu, en el temps de vacances hem de cercar el que sigui veritable amor, perquè sense aquesta virtut, tota altra cosa és no-res. *L'amor tot ho lliga i perfecciona* (Col 3,14), deia sant Pau. Aquest hauria de ser el lema de les nostres vacances, siguem on siguem. Com cerco el bé dels altres?; com em preoccupo dels més febles del meu entorn: els petits, els ancians i els malalts?; com penso refer relacions que s'han afeblit o trencat?; haurien de ser els nostres neguits sempre, també en el període vacacional. Perquè qualsevol altra cosa, encara que sigui la més sofisticada i la més cara, no és capaç de generar el que fa l'amor en les relacions interpersonals, tan importants per a la realització d'un mateix. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Justícia i salvació: conceptes de la comunitat naixent?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Un cop ja assentades les tribus a la terra de Canaan, aquestes es van organitzant com a poble. Reflex d'aquesta organització són els jutges, figures referents de la comunitat, a les quals se'ls reconeix la seva autoritat en qüestions de lideratge i de dirimir conflictes. Dotze són els jutges recollits en el llibre que porta aquest nom, una xifra simbòlica que ens evoca les tribus d'origen del poble, reflectit en la seva provenença diversa. Els diferents relats ens parlen dels diversos conflictes que van tenir amb els pobles veïns de la zona, en molts casos amb situacions d'opressió.

El verb *shafat* ("jutjar") afegeix el matís de restabliment de l'ordre en la comunitat, així el *shofet* ("jutge") no tan sols és aquell que dirigeix plets i administra justícia, sinó que té l'encàrrec de preservar l'ordre i afavorir la fidelitat a Jahvè, de governar Israel i, per extensió, d'alliberar el poble de l'opressió. La justícia, doncs, es relliga amb el concepte d'alliberació: fer justícia és alliberar de la injustícia. El text bíblic, en aquest sentit, parla, en alguns punts, dels jutges com a salvadors (*moshia*). La seva actuació sempre està vinculada a la presència de Jahvè que escolta el clam del seu poble davant les dificultats i que hi actua a favor. L'Esperit de Déu és mencionat diversos cops en el text ressaltant-ne la connexió, expressant com través de l'acció humana la salvació divina es duu a terme. No es pot perdre de vista que l'autèntic jutge i salvador és Jahvè mateix.

La providència i la benedicció divines marquen els esdeveniments al llarg de tota història del poble d'Israel, sent-ne un exemple la institució dels jutges un cop assentats a la terra.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Reposar – Predicar

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

Com tots els humans, també Jesús i els seus deixebles, després d'haver predicat i ensenyat, després de treballar, necessitaven poder reposar: "Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica." En efecte, diu l'Evangeli, que la gent no els deixava ni tan sols menjar. Precisament en aquests dates, molta gent està de vacances o a punt de començar-les. La necessitat de parar, de reposar, de reprendre les forces és ben natural: a tots ens cal un temps per refer-nos del cansament que acompanya tot treball. A l'hora de planificar les vacances, hem de pensar-les com un temps per a això, i no tant com un temps del que encara en sortim més cansats, sobretot psíquicament, de com hi vam arribar. Perquè aquest temps ha de ser sobretot un espai per refer les forces psíquiques i espirituals: per això, junt amb una bona activitat física (caminar, nedar, anar amb bicicleta...) que cansi el nostre cos o alhora el relaxi, no podem deixar de practicar aquelles activitats que descansin el nostre interior, com un bon llibre, bones converses amb els amics, la música i l'art i, la més fonamental de totes, la pregària.

Aquesta era una de les raons per les quals Jesús acompanyà els seus deixebles a un lloc despoblat. La solitud és el marc perfecte per a la pregària: el silenci, la tranquil·litat, la serenor... totes aquelles disposicions de l'esperit que ens ajuden a poder obrir el cor a Déu, a mirar d'escoltar les seves paraules d'amor. Fora bo, doncs, que durant aquest temps de vacances que iniciem, pensem a trobar algun moment al llarg de cada dia per escoltar la veu del Senyor que sempre ens crida. Destensant el cor de tots els altres problemes de la vida, podrem reposar en Déu per tornar a sentir amb més força i més claredat encara, el clam de tots aquells que passen per aquest món com ovelles sense pastor. Amb el cor buit dels nostres problemes i ple de la Paraula de Déu, seguint i imitant el Senyor, podrem fer nostre aquest clam, que avui no només és dels nostres germans que caminen al costat nostre, sinó també de la mateixa terra que ens acull a tots plegats i que es plany perquè estem compromentent el futur de les noves generacions d'homes i dones que ens han de succeir. Molt bones vacances a tothom. ■

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Jr 23,1-6

Jo mateix recolliré totes les ovelles que em queden i els donaré pastors

Lectura del llibre de Jeremies

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: "Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor."

"Venen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé."

Evangelí

Mc 6,30-34

Eren com les ovelles sense pastor

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Salm responsorial

22

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom. R.

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. R.

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: "Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica." Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni per menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la

Lectura segona

Ef 2,13-18

*És ell la nostra pau.
De dos pobles, n'ha fet un de sol*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses, però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort a la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

Al·leluia

*Les meves ovelles reconeixen la meua veu, diu en Senyor;
també jo les reconec i elles em segueixen.*

barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 4

Juliol

21. DIUMENGE

Diumenge XVI de durant l'any, Verd.

Lectures: Jeremies 23,1-6 / Salm 22 / Efesis 2,13-18 / Marc 6,30-34

SANTORAL: Daniel, prof.; Llorenç de Bríndisi, prev.; Pràxedes, vg.

22. DILLUNS

Santa Maria Magdalena (F), Blanc.

Lectures: Càntic dels Càntics 3,1-4a / Salm 62 / Joan 20,1.11-18

SANTORAL: Menelau, ab.; Teòfil, mr.

23. DIMARTS

Santa Brígida, rel. (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

SANTORAL: Bernat, Maria i Gràcia d'Alzira, mr.; Cunegunda, rel.

24. DIMECRES

Fèria, Verd. O bé, *sant Xarbel Makluf, prev. (ML), Blanc.* Lectures: Jeremies 1,1.4-10 / Salm 70 / Mateu 13,1-9. A Urgell, *beats Josep Sala Picó, prev. i comp. mr. (ML), Vermell*

SANTORAL: Borís, mr.; Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i

Teresa, rel. i mr.; Víctor, mr.

25. DIJOUS

Sant Jaume, apòstol (S), Vermell. Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28

SANTORAL: Carme Sallés, rel.; Valentina, vg. i mr.

26. DIVENDRES

Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 3,14-17 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13 / Mateu 13,18-23

SANTORAL: beat Titus Brandsma, prev. i mr.

27. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, *Memòria de Santa Maria en dissabte (ML), Blanc.*

Lectures: Jeremies 7,1-11 / Salm 83 / Mateu 13,24-30. A Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, *sant Cugat, mr. (MO), Vermell*

SANTORAL: Aureli, mr.; Celestí I, p.; Juliana i Semproniana, vg. i mr.; Pantaleó, mr.

El Sant 23 de juliol

Bernat, Maria i Gràcia d'Alzira

Nascut el 1135 a Carlet (València), Bernat era el fill del reietó Al-Man-sur, un governador musulmà a les ordres del conegut com a rei Llop pels cristians. Aquest rei era fidel a Ramon Berenguer IV, i això va fer que el mateix Bernat, (en aquell moment anomenat Ahmed), fos enviat a Barcelona per negociar amb el comte sobirà. Durant la seva visita, la providència divina el va portar a Poblet, on, després d'escollar els monjos i veure com vivien, va demanar ser batejat per entrar a formar part de la comunitat.

En la seva estada al monestir, a Bernat se li atribueix un miracle: va decidir repartir tots els aliments de la comunitat entre els més pobres i l'abat el va castigar. Tot seguit, el re-

bost va aparèixer ple a vessar. Aquest miracle va fer que l'abat donés permís a Bernat per sortir del monestir i anar a evangelitzar. Primer va anar a Lleida, on converteix la seva tia, i després a torna a Carlet, on bateja les seves dues germanes, Maria i Gràcia. En veure-ho, el seu germà gran i el seu pare van fer executar tant Bernat com les seves germanes, que no van renunciar a la fe. Va ser el 21 d'agost de 1181. La tradició diu que els seus cossos els va trobar Jaume I durant la reconquesta, el 1242, i que va fer aixecar una capella per enterrar-los. Amb els anys, la capella es va ampliar fins a convertir-se una església, i el 1583 va esdevenir un convent. El 1643, els tres germans van ser proclamats patrons de la ciutat d'Alzira. ■

MERCÈ
SOLÉ

msoletey@gmail.com

Anar a trobar les ovelles sense pastor, a la intempèrie, és responsabilitat de tots. No és una qüestió només de capellans

De pastors (i pastores) i ramats amb tendència a la dispersió

Vaig sentir dir una vegada a l'Es-ter Palma, una religiosa que viu a Corea, que avui s'ha capgirat la situació dels ramats. 99 ovelles han fugit disparades, i ens en queden una o dues, també escampades en parròquies distants i amb pastors atabalats que van d'una cleda a l'altra incessantment.

Les ovelles tendeixen a ser cada cop més diverses i moltes viuen en entorns potser allunyats dels nostres, tal vegada inhòspits, per la soledat o per la pobresa, o per la manca de sentit, o perquè acaben d'arribar de molt lluny. L'Església pot oferir espais d'encontre entre persones, on cada ovella se sent escoltada i valorada tal com és, i reconeguda pel Bon Pastor i per tot el ramat. Els qui tenim la sort de pertànyer a petits grups de pregària, de revisió de vida, d'estudi d'evangeli, sabem com n'és, d'important, comptar amb un espai on siguem acceptats amb els nostres bonys i forats, on puguem comunicar-nos i escoltar-nos mútuament, i on siguem interpel·lats per fer realitat l'estimació als altres que hem rebut de Déu. Perquè refugiar-nos en cledes acollidores no és el mateix que romandre aturats permanentment en cledes confortables. Anar a trobar les ovelles sense pastor, a la intempèrie, és responsabilitat de tots. Tots som pastors i pastores, a imatge voluntariosa del Bon Pastor. Per això parlem de pastoral i ens hi sentim implicades. No és una qüestió només de capellans.

La pastoral és de tots, i la litúrgia, també. Em va saber greu la notícia, fa pocs dies,

que s'havien hagut de suspendre per manca de quòrum unes jornades de formació per a seminaristes, organitzades pels departaments de Migració i de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal Espanyola. Per contra, sembla que la formació també per a seminaristes sobre litúrgia era plena a vessar. Res a dir, però sembla com sien l'actual perspectiva de molts futurs capellans, les qüestions socials estiguessin desvinculades de les litúrgiques, tot i que potser la meua percepció no respon a la realitat. En qualsevol cas, la litúrgia és el centre de la vida cristiana, i la vida de les ovelles, com la vida del Pastor que les guia, oferta fins al final, és el que dona sentit a les fórmules rituals i no a l'inrevés.

Establir contacte i vincles d'interès i d'estimació sincera amb aquestes ovelles potser descregudes o infelices o fràgils és fonamental i avui no és gaire fàcil. Nous llenguatges, incerteses, desigualtats, una imatge molt negativa de l'Església, el pes de formes socials que és molt superior al bagatge familiar que a tots ens havia anat configurant... I la temptació, és clar, de quedar-nos a casa. No cal pas que ens culpabilitzem. Potser no sempre hem fet les coses prou bé, però avui transmetre la fe no és un procés ni natural ni automàtic. Hem de ser conscients, però, que aquestes ovelles sense pastor són l'esperança de l'Església. Per difícil o estrany que pugui semblar. Nosaltres hem de sembrar llaços de confiança. L'Esperit farà la resta, encara que nosaltres mai no en veiem els fruits. No ens cal. ■

El valor de la gratitud (i II)

Làmpades fetes amb bambú.

FRANCESC UBACH

La reacció va ser immediata. Entre tots van reunir el necessari per reconstruir el taller: la teulada, el sostre, vint taules, vint cadires, la pintura i les màquines necessàries. Van decidir crear una associació amb el nom d'AACPC (Amicale des Anciens Croitiers du Père Cisco) i per això van reunir diners per comprar un terreny de 60 per 40 metres.

Aquests joves, ara adults, són metges, enginyers, professors, sacerdots, comerciants...

Per què han volgut reconstruir el taller i fer-ne un de nou? Em van dir: "Cisco, un dia tu no hi seràs i ens agradaria que la sort que vam tenir nosaltres la puguin tenir els nois i noies en el dia de demà. Aquest taller ens ha permès d'acabar els estudis, tenir una bona feina i volem que en el futur pugui continuar ajudant els joves de Duékoué. Que sigui un taller artístic amb noves especialitats que nosaltres no vam tenir, com ara treball en fusta (estris de cuina, bolígrafs...), en bambú, etc."

Per acabar, voldria oferir uns exemples per mostrar la utilitat del taller.

Un dels que treballava al taller em va informar d'un noi que estava greu a l'hospital. El vam visitar i vam saber pel doctor que estava intoxicat amb medicines. Les havia pres per posar fi a la seva vida. Després, ell ens va explicar que el pare no li havia donat el necessari per inscriure's a l'examen final. El vam animar i li vam dir de venir a treballar al taller. A partir d'aquell dia va ser independent d'un pare que s'ho gastava tot en la beguda. Més tard, aquest noi em va escriure una carta en què em deia: "Cisco, je te remercie parce que tu m'as redonné l'espoir de vivre."

El segon cas és el del Noël, un noi de Porto-Novo amb els nois del carrer. Ens va robar el que va voler, però al taller treballava molt bé. M'ha instat a venir a Duékoué i em demana una segona oportunitat. Per a mi és molt maco donar segones oportunitats als joves amb bona voluntat. Jo li he dit que estava segur que aprofitaria la segona oportunitat.

El tercer cas és el del Salif. A Abidjan es burlaven d'ell perquè venia unes arracades que ell havia fet: "Tu ets incapaç de fer una cosa tan bonica." Ell s'enfadava. Jo li vaig dir: "Has d'estar content que la gent no cregui que ho has fet tu. Això vol dir que treballes molt bé."

Per a mi, portar confiança, alegria i optimisme, que els joves creguin en les seves possibilitats, és una tasca molt maca i deixa una gran satisfacció, sobretot quan es veu l'agraïment. ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

On hi ha caritat i amor...

Creix l'alarma davant de la degradació del sistema educatiu. La mala educació i la violència a les aules sembla ser-ne el detonant. *Bullying*, incivisme, violència masclista, violència (tant a l'àmbit familiar i social, com a l'àmbit polític), desamor, estrès, depressions, infelicitat, trastorns mentals. Randolph M. Nesser, psicòleg nord-americà, constata que les malalties deriven de l'evolució de la nostra adaptació al medi.

El mal de tots els mals que ha patit l'home i continua patint en l'actualitat, en un grau més elevat, és per manca d'amor autèntic, no adulterat ni egoista de cap mena. Així mateix, es vaticinava que, per a l'any 2030, el cinquanta per cent de les baixes laborals arreu del món seran provocades per malalties mentals.

L'home ha nascut per estimar i ser estimat. Aquí és on fallen les teclles! La solució és molt simple: tornar a Déu. El món religiós toca les fibres íntimes de la vida de la gent, els aspectes personals de la vida, les relacions entre les generacions, el veritable sentit de la vida i del futur. Per a aquells que encara ho ignoren, no crec que sigui perquè tenen un coeficient baix, sinó per la fredor del cor. Afirmaré: he vist curar-se persones amb malalties mentals lleus amb el suport de Déu ben encarrilat. Que serveixi com a referent!

JOSEP VIDAL i BORRÀS

Repensar l'ús del poder

La vida humana, la intel·ligència i la llibertat integren la natura, tot enriquint el nostre planeta, i formen part de les seves forces internes. Per aquesta raó, un ambient sa també és producte de la interacció de l'ésser humà amb l'ambient, com succeeix a les cultures indígenes i com ha ocorregut durant segles a diferents regions de la terra.

Els grups humans moltes vegades hem "creat" ambient i l'hem remodelat d'alguna manera, tot i que sense destruir-lo ni posar-lo en perill. El gran problema actual és que el paradigma tecnocràtic ha destrossat aquesta relació sana i harmònica. De totes maneres, la indispensable superació d'aquest paradigma tan destructiu no es pot trobar mai en la negació de l'ésser humà, sinó més aviat en la interacció dels "sistemes naturals" amb els "sistemes socials".

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

La Mare de Déu del Carme

Els pobles d'Andalusia han celebrat la festa de la Mare de Déu del Carme amb cultes solemnes als convents carmelitans i a nombroses parròquies. Aquesta advocació mariana gaudeix de devoció especial en estar relacionada amb

el món de la mar, com a "Estrella dels mars", en bellíssima expressió bíblica. Rafael Alberti va escriure aquest bellíssim i conegut sonet per pregar-lo en dies de tribulació en aquest mar de la vida demanant-li que ens converteixi en dofins per sobreviure a les marees braves: "¡Oh, Virgen remadora, ya clarea / la alba luz sobre el llanto de los mares! / Contra mis casi hundidos tajamares, / arremete el mastín de la marea. Mi barca, sin timón caracolea / sobre el túbulo gris de los azares. / Deje tu pie descalzo los altares / y la mar negra, verde pronto sea. Toquen mis manos el cuadrado anzuelo / -tu Escapulario-, Virgen del Carmelo, / y hazme delfín, Señora, tú que puedes... Sobre mis hombros te llevaré a nado / a las más hondas grutas del pescado, / donde nunca jamás llegan las redes."

Juan Ramón Jiménez invoca les mans i els ulls de la Mare de Déu del Carme. Les primeres per als remos i els segons per espantar tempestes: "¡Granados en cielo azul! / ¡Calle de los marineros! ¡Qué verdes están tus árboles! ¡Qué alegre tienes el cielo!"

I José María Pemán ens ha deixat un poema on descriu una situació que podríem traslladar al nostre temps: "Yo la vi que estaba triste / la Señora en el altar. / Su rostro llenaba el lirio / de una palidez mortal!" Setmana gran entorn de les imatges de la Mare de Déu del Carme. Maria, en aquesta advocació, ens acull, ens abraça, ens protegeix amb tendresa immensa.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

“Hem edulcorat el cristianisme i l’hem convertit en una religió de ‘bons’”

Stefano Abbate, professor de Ciències Polítiques de la Universitat Abat Oliba CEU

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

“La pandèmia, més que empitjorar el món, l’ha revelat”

Stefano Abbate ha guanyat el premi Young Investigator de la revista suïssa *Religions*. Abbate és professor de Ciències Polítiques de la Universitat Abat Oliba CEU i entre les seves investigacions destaca la reflexió en profunditat sobre algunes de les realitats que expliquen l’angoixa de l’home i la dona contemporanis.

Què suposa aquest premi Young Investigator?

Suposa un agraïment a Déu i em sento una mica aclaparat. No s’ha de perdre la humilitat, perquè els béns mundans han de ser ordenats a un bé major. És una confirmació de la meua línia de recerca i un estímul per continuar treballant: entendre el que passa a la nostra època i posar-hi llum. El primer pas per poder guarir aquest moment que vivim socialment és entendre el que ens ha passat, veure què hem perdut (i que mai no hauríem d’haver perdut), recuperar-ho d’una forma nova que ens permeti viure en un

context que, de vegades, resulta hostil a nivell vital.

Com és aquest context?

Hoveig en els estudiants universitaris: la seva desorientació, el flux immens d’informació al qual estan exposats, la necessitat de respondre les preguntes inarrencables del cor humà sobre la Veritat, sobre el bé, i a les quals la cultura actual no dona respostes satisfactòries. Això provoca un malestar que es palpa en molts àmbits.

La pandèmia ens ha deixat una societat més angosiada?

La pandèmia ha estat molt reveladora de com estàvem. Sembla que ha canviat el món, i el que ha fet és mostrar com està el món. L’inici de la pandèmia es va viure

El professor Abbate, al campus de la Universitat Abat Oliba CEU.

com una aturada a una vida que ja no es podia sostenir, i va produir un cert alleujament. La pandèmia ha postat en relleu l'atenció obsessiva per la conservació de la vida, és a dir, posar com a primer valor absolut de la nostra existència la idea de conservar la vida, cosa que porta a reduir la nostra existència a un context merament animal. S'ha parlat molt de la solidaritat, del suport mutu, però crec que també ha estat una època de molt d'egoisme, de sentir l'altre com a enemic. La mera presència de l'altre significava contagi, malaltia, estar exposat a un perill... tota aquesta retòrica de la suposada solidaritat és falsa.

I el tracte als malalts?

La societat ha deixat morir els

malalts als hospitals sols, ha permès una mort amagada, asèptica... revela que per conservar la vida s'ha deixat morir la gent com un "animal", com si no fossin dignes de ser sepultats, de ser acompanyats. En totes les societats hi ha una certa narrativa que acompanya la mort, la manera d'explicar què és la mort. I això de viure-la tan aïllada és un dolor insuperable per a l'ésser humà. Tota mort porta una socialitat, amb la mort el que contemplen és la nostra vida. Aïllar el difunt de la vida ha suposat expulsar la mort de la nostra vida, no voler veure que també morim. La pandèmia, més que empitjorar el món, l'ha revelat.

Hem perdut una oportunitat?

Les epidèmies sempre han es-

tat un moment de manifestació del poder. No són només un afer merament mèdic o científic, sinó polític. La pandèmia del Covid ha revelat quin tipus de poder tenim en la societat: en comptes de conservar els elements naturals de comunitat, més aviat treballa per dissoldre'ls. Això és molt típic de les tiranies, dels governs despòtics. L'oportunitat que s'ha perdut és social i política perquè tenim un poder que ha refermat la tendència individualista, l'aïllament.

On trobem l'arrel del malestar social?

L'angoixa neix d'una dissonància entre el que és la nostra vida i el que és el món exterior, en com aconseguim fer coincidir harmòni-

cament l'experiència vital de cadascú amb el context que ens envolta. La manera amb què l'home s'entén a ell mateix és un model social. No podem entendre qui som, d'on venim, si no és a través de la relació amb els altres. Per això, la primera socialització, que és tan important, és la família, perquè és on s'aprèn quin és el nostre lloc al món. Les persones arribem a socialitzar a través de tres grans eixos: la cultura, el treball i la religió. A través d'ells l'home entra en la societat, aprèn a conviure i a viure.

S'han deteriorat aquests eixos?

Si veiem l'actual oferta cultural, la manera de treballar, de produir, i el declivi religiós, ens adonem que alguna cosa ha anat passant en els darrers tres segles. La socialització s'ha convertit en hipersocialització amb contextos culturals que són molt més degradats i innovadors. Aquest malestar sorgeix, en darrera instància, de no poder viure en una comunitat on hi hagi una ressonància interna de qui som, d'on venim, què volem fer... que sigui realment satisfactòria. La narrativa, el missatge que es percep en la cultura és d'un context molt efímer, de sense sentit, d'irracionalitat profunda, i

de força, de violència. Per això hi ha una recerca incessant de mecanismes, de microsimbolismes, que no satisfan.

Tenim molta oferta simbòlica canviant, innovadora, orientada al consum, que per a la generació Z, millennial, resulta profundament contradictòria. Aquí surten mecanismes de creure's invulnerables, de manera onírica, gairebé mística, totalment descol·locats de la realitat perquè ens creiem relats d'invulnerabilitat en una vida profundament precària. Per això ens mimetitzem amb històries d'èxits, amb grans figures d'èxit: cantants, esportistes, actors, sèries... és una oferta simbòlica d'èxit que sembla que permet conèixer un significat quan en realitat és una oferta de consum.

Per què no arriba l'oferta cristiana?

L'oferta cristiana, catòlica, no arriba o arriba d'una manera que no és socialment majoritària. S'ha trencat el món simbòlic cristià, no es pot donar per descomptat com a cosa natural el culte, els sagraments, la vida de pietat... la pràctica de la fe decau molt, no es manté en el temps. Quan cau la simbologia compartida de la societat, hi ha moltes persones que abandonen la religió, tot i que es manté una pràctica religiosa més fidel, amb conversions, amb persones molt compromeses, però ja no és un fenomen social. Cada civilització es fonamenta sobre un culte religiós. Quan cau la civilització, el culte religiós ha de ser substituït. Al fracàs de la nova oferta religiosa de la modernitat (amb el racionalisme, el científisme...), s'ha sumat un altre fenomen en la postmodernitat: l'islam.

Com s'ha de llegir aquest fenomen?

L'islam és una oferta simbòlica potent, no es concepell mateix com un culte religiós, aïllat d'allò social, sinó que també és polític i pot sobreviure en contextos molt hostils. L'islam és l'oferta simbòlica del futur, a nivell social. El món catòlic ha "fallat" en el que és la comunicació de la fe, en com conservar els seus símbols de fe i a no tenir por de la seva oferta simbòlica. Hem viscut com si fossin naturals veritats i símbols sobrenaturals. La

gent està comprant món simbòlic de manera desesperada, en un context on l'Església no ha aconseguit donar a conèixer el tresor que té. Una altra cosa que la gent busca avui és l'èpica, històries de grans herois que ens diguin on hi ha el bé, que donen la vida per un bé més gran. L'èpica ens ensenya que tenim algú a qui imitar i que no li podem fallar. L'èpica crea reflexió, afecte. Quan els joves veuen l'èpica cristiana, se senten atrets per aquesta vida gran. Crec que hem edulcorat el cristianisme i l'hem convertit en una religió de "babaus", de "bons". Posem la moral com el primer i el primer és explicar l'amor de Déu.

Continua havent-hi set de Transcendència?

Déu fa miracles, però no és una cosa "màgica", sinó que és un Déu que fa meravelles en la vida de les persones. A través dels miracles es pot accedir a aquest Déu personal i el gran miracle és l'Eucaristia. Cal portar les persones davant del sagrari i esperar que Déu parli. I ho farà, de manera molt misteriosa i molt personal per a cadascú. Cal explicar les meravelles que Déu fa a les nostres vides i portar la gent al sagrari: "Vine i veuràs!" La fe catòlica no és un pla de màrqueting. De vegades ens perdem en mitjans humans, quan l'essencial és una altra cosa.

Quina mirada cal tenir davant la Intel·ligència Artificial (IA)?

La IA és un afegit tecnològic a un context que té, amb la tecnologia, un alt grau d'aïllament. Tenim comunicacions molt superficials, però molt freqüents. La il·lusió que podem mantenir una amistat simplement per la virtualitat és un gran engany. El que més em preocupa és que l'absència de vincles serà substituïda per la IA, per robòtica, per assistents robotitzats. D'alguna manera, també es camufla la mort. Ja hi ha recreacions de persones mortes, amb vídeos i àudios. Mitjançant un dispositiu es pot reproduir i fins i tot millorar les seves respostes. Això és el transhumanisme, també. Es tracta d'una recreació onírica de la realitat, de simular la realitat, que camufla una profunda mentida abans que afrontar la realitat natural. Hi ha una manca d'"altre", no et confrontes amb altre. ■

“Quan els joves veuen l'èpica cristiana, se senten atrets per aquesta vida gran”

“Cal portar les persones davant del sagrari i esperar que Déu parli. I ho farà”

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Avança el coneixement de com actuen els microbis al nostre cos —

Flickr / Jo Andre Johansen

Virus, fongs, bacteris... entapissen les superfícies del nostre organisme.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

A l'última setmana del juny passat hi va haver a Barcelona un congrés internacional sobre els microorganismes que ens habiten (i formen el que els científics anomenen *microbiota* o *microbioma*), amb el nom de Debates on the Human Microbiome, organitzat per IrisCaixa al Museu de la Ciència Cosmocaixa. No era la primera vegada que s'hi reunien científics per tractar del tema, sinó la desena edició de trobades d'aquesta mena. És un objecte d'investigació científica que s'ha

posat d'actualitat. Fins fa uns vint anys poc se sabia dels 40 bilions de microorganismes que duem al nostre cos, interactuant amb ell. Són virus, fongs, llevats i sobretot bacteris que entapissen les superfícies del nostre organisme. Són tan abundants com les nostres cèl·lules humanes i realitzen funcions fonamentals per a la nostra supervivència, ja que ens ajuden a digerir, extreure energia dels aliments, fabricar vitamines, eliminar toxines, contribuir el nostre sistema immunitari i més coses encara. La microbiota intestinal és la que més hi intervé.

En aquests últims vint anys ja s'han fet descobertes interessants. S'ha vist que hi ha moltes malalties que guarden relació amb desequilibris d'aquesta nostra microbiota, com ara els càncers, diabetis, asma, obesitat, al·lèrgies, afeccions neurològiques, autisme, Parkinson...

També s'ha vist com la microbiota influeix en les reaccions a certs tractaments mèdics, com les vacunes i altres. Mireia Vallès Colomer, del Grup de Recerca de la Universitat Pompeu Fabra, afirma que "la microbiota intestinal tindrà un paper clau en la medicina personalitzada del futur", ja que "esperem poder diagnosticar de manera precoç malalties a partir de la composició microbiana i modular".

Des de fa deu anys, els catalans ens hem posat primers en aquesta investigació. "Aleshores —recorda Roger Paredes, investigador principal d'IrisCaixa— vam començar a intuir que la microbiota intestinal era crucial per a la salut humana i que tindria importants repercussions en la pràctica de la medicina."

No cal dir que nosaltres desitgem que la recerca continuï per al bé de la humanitat. ■

TRADICIONS GASTRONÒMIQUES

Cuinar el peix en dies de festa

Flickr / Javier Lastras

Un dels plats que va assolir més prestigi a finals del segle XVIII als convents i monestirs fou l'arròs amb llamàntol.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

En ocasió de la celebració de les grans festes litúrgiques viscudes a redós dels convents i monestirs, un dels plats que assolí més prestigi a partir de la seva incorporació a finals del segle XVIII fou la gustosa cassolada d'arròs amb llamàntol. El llamàntol és una mena de llagosta —una mica més gran i d'un color negrós— que a l'arròs li aporta un gust molt cremós i agradable.

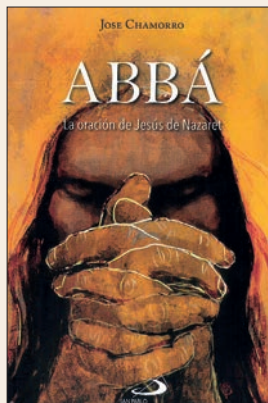
Més recentment, i per a les grans festes, ha esdevingut molt popular

aquella cassolada de peix i marisc dita sarsuela que, per cuinar-la, el peix que la integra —habitualment amb un gran protagonisme del rap— se sol coure dins d'una cassola de terrissa on s'ha de sofregir la sípia i els calamars, amb les nyores, tomàtec i un raig de brandi o bé de vi ranci. Cal recordar que el rap s'ha d'enfarinar i fregir-lo abans d'incorporar-lo al sofregit de la cassola i que en el darrer moment hom hi afegeix les petxines, els musclos, els escamarlans i les gambes.

A les cases pairals i als convents —especialment els situats a les comarques tortosines i al País Valencià— fou molt popular un plat anomenat borreta de peix o borres, que es prepara amb bocins de bacallà dessalat esmicolat, trufes i ells, tot posat amb aigua i oli dins d'una cassola, amb el reforç de pebre vermell

o amb pebrots coents, i guisat amb una cocció a foc molt lent.

En temps contemporanis, i per degustar en les grans solemnitats, la sèpia ha assolit un gran prestigi en la cuina monàstica, on, excepcionalment, se sol servir al refetor tallada a daus i amb una abundant picada, ben ruixada amb rom cremat, i acompanyada de patates estofades i ben amanides amb ceba confitada. Tanmateix, en els moments de penúria, a les cases religioses, fins no fa massa anys, solien menjar de manera força habitual arengades. En ocasió de les festes, preparaven "l'arengada desespinada" que, una volta escatada, s'acompanyava d'una gelatina amb vi moscatell i se servia a taula damunt d'una torrada de pa. A l'article vinent us vull parlar, si a Déu plau, de les nombroses propietats de la sardina. ■

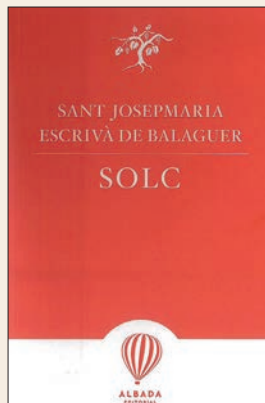

JOSE CHAMORRO

Abbá

Editorial San Pablo, 2024,
168 pàg.

L'autor reflexiona sobre la pregària de Jesús per ajudar-nos no tan sols a conèixer millor el seu missatge, sinó també a fer nostra la seva experiència de pregària, a convertir-la en fonament de la nostra vida cristiana.

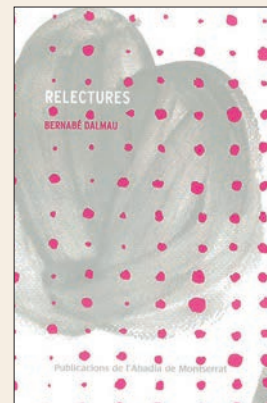

SANT JOSEP MARIA ESCRIVÀ DE BALAGUER

Solc

Editorial Albada, 2024, 312 pàg.

Solc està escrit per facilitar la pregària personal, el diàleg amb Déu. S'arrela en les onades de moviment i de quietud, d'energia espiritual i de pau, de llibertat i de lluita, amb què l'Esperit Sant promou la vida cristiana en cadascú.

BERNABÉ DALMAU

Relectures

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 88 pàg.

L'autor rellegeix els seus escrits i n'explica la motivació. Una panoràmica de quins són els centres d'interès, enmig dels canvis de la societat i de la mateixa Església, que poden motivar un monjo a expressar el seu pensament.

JOSEP PUIG OROBITG

A la recerca de l'abundància

El Punt Volat, 2024,
108 pàg.

Ens passem la vida a la recerca de sentit, a la recerca d'abundància. L'evangelí ens diu que la tenim dins nostre. Aquest llibre proporciona punts de reflexió des de la comunitat cristiana Verbum Dei de Barcelona.

JOSEP MARIA FONT

El claustre de la Seu Vella i la seva recuperació (1948-2018)

Pàgès editors, 2024, 249 pàg.

Volum que documenta els setanta anys de la recuperació i restauració d'un dels espais més emblemàtics de la seu lleidatana: el claustre. Ens permet descobrir les parts originals alternades amb les reconstruïdes. (Ramon Ribera)

COLM TÓIBÍN

Long Island

Editorial Lumen, 2024,
328 pàg.

Primavera del 1976. Han passat vint anys d'ençà que l'Eilís es va casar amb Tony Fiorello i va abandonar Brooklyn per anar-se'n a Long Island. Un dia un home amb accent irlandès apareix a la porta de casa seva amb una notícia inesperada...

CRÍTICA DE CINE

Tocar fons i fer foc nou

**TERESA GOMÀ
I RIBAS, RSCJ**

Només el fet d'entrar en un cinema de tres-centes butaques i veure'l ple de gom a gom ja és un motiu d'alegria. Si a més, la pel·lícula és entretinguda, a mig camí entre la comèdia i el drama, amb moments de riure i altres d'emoció... està ben escrita, filmada, interpretada... i ja per demanar-ho tot, la seva versió original és en català, no se li pot demanar més a un diumenge al vespre.

Casa en flames és tot això i més. El seu director, Dani de la Orden, amb més de deu pel·lícules i especialment conegut per *Barcelona, nit d'hivern*, *Barcelona, nit d'estiu*... i la darrera, *42 segons*, ha perfeccionat el seu talent amb una realització àgil i perfecta, aconseguint els millors resultats d'uns actors fabulosos (Emma Vilarasau, Enric Auquer, Alberto San Juan...) que omplen la pantalla, i una història que sorprèn a cada moment. El responsable del guió és Eduard Sola, company de viatge d'algunes pel·lícules de Dani de la Orden, i d'altres com la recent sèrie *El cuerpo en llamas*,

que firma un argument ple de girs, humor negre i sàtira.

La història es basa en una família benestant de Barcelona que, després de molt de temps de no veure's, passen un cap de setmana a la casa de Cadaqués. Un matrimoni mal separat, uns fills ja grans i insatisfets de la vida que porten... han de tancar la casa familiar d'estiueig i, amb ella, posar punt final als records d'una vida que en un altre temps va ser feliç. Cadascú hi arriba amb les seves dèries, frustracions i mentides, i junts reviuran allò que els uneix i també que els separa... en un exercici de sinceritat no pretesa però que esdevindrà l'única manera de tocar fons, de fer foc nou, per a un recomençar que no sabem, però que tant de bo sigui una oportunitat per viure i relacionar-se d'una manera diferent.

Absolutament recomanable, i si es pot, en cinema en sala gran, per sentir la comunió amb les emocions dels altres espectadors: els riures, els somriures i alguna llàgrima que se'ns escapi. ■

AMB BON HUMOR

"CASA EN FLAMES"

DIRECTOR: Dani de la Orden

GUIÓ: Eduard Sola

REPARTIMENT: Emma Vilarasau, Enric Auquer, Maria Rodríguez Soto, Alberto San Juan, Clara Segura, entre d'altres

Comèdia, drama

Espanya, 2024, 105 minuts

CRÍTICA LITERÀRIA

La bellesa de les paraules

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**
Llibreter

L'ESCOLA DE L'ÀNIMA: DE LA
FORMA D'EDUCAR A LA MANERA
DE VIURE, JOSEP MARIA ESQUIROL, QUADERNS CREMA, ASSAIG, 2024

JOSEP MARIA ESQUIROL

L'escola de l'ànima: de la forma d'educar a la manera de viure
Quaderns Crema, 2024, 192 pàg.

Tan bon punt obro el llibre ja veig que serà una lectura necessàriament pausada per gaudir del viatge, o passeig, en què l'autor s'ofereix a acompanyar-nos i el seu bastó és la bellesa de les paraules.

Certament, com diu només en començar: "El món demana atenció", i unes ratlles més avall ens recorda que l'humà és "qui ha de fer el seu camí de la vida en el camí del món. Qui ha de formar-se i madurar en la proximitat dels altres i en el veïnatge estret amb les coses del món".

Per això, us deia que la lectura d'aquest llibre ha de ser pausada, perquè si en començar ja ens interpel·la i ens convida a la reflexió, també ens anirà acompanyant, com a bon mestre, de forma amable i elegant, però exigent en el fons, en aquesta "escola de l'ànima", com a camí d'orientació del nostre "jo" dins del "nosaltres" que conforma la societat.

Com bé es diu a la contraportada, "una vegada més, Josep Maria Esquirol, a la seva recerca de l'essència de les coses, ens planteja una proposta lluminosa i esperançadora en temps de desorientació, una conspiració singularíssima, l'ordre filosòfic de l'amor".

El llibre conté deu capítols. L'autor els encapçala com unes benaurances, tot dient: "Feliços els qui...", començant pels qui "en passaran el llindar" fins a "l'últim curs", perquè, tal com diu el títol de l'obra, estem entrant a "l'escola de l'ànima" i cada curs anirà avançant pel camí de la vida, ajudant-nos a posar atenció en les coses del món, que ens donarà "més maduració de l'ànima".

Llegiu-lo sense presses i ja en tornarem a parlar més endavant. ■

UN NOU LLINDAR

Pelegrins de l'esperança

Som convidats, no només de forma exterior, a fer una peregrinació interior, un itinerari espiritual que ens condueixi envers Aquell que és font de la misericòrdia.

Amb aquesta intenció, com tantes altres diòcesis, hem anat a Lourdes un any més, més de dos-cents pelegrins de Mallorca, per apropar-nos amb fe i humilitat a aquesta Gruta vora el riu, com quan anem als nostres santuaris, allà on sempre hi ha Algú que ens està esperant, que ens acull i ens convida a viure confiats.

Amb la indicació maternal de Maria, Jesús ens convoca per donar gràcies al Pare en el seu nom i per deixar que el seu Esperit ens faci recordar la Paraula que de forma constant ens dirigeix. A més, és una Presència que l'experimentam amb tota l'Església amb el goig de la comunió i amb la ferma decisió de caminar junts, que és l'esperit i l'estil sinodal. Ho hem comentat al llarg de la nostra estada a Lourdes i ho han valorat especialment els joves en la seva dedicació als malalts com a voluntaris.

Són moltes, profundes i emocionants, les experiències que hem compartit des del moment en el qual hem acompanyat un malalt o un invàlid empenyent una cadira de rodes o ajudant-lo del braç per a qualsevol desplaçament que necessita algú que l'ajudi. Aquesta experiència puntual viscuda a Lourdes la podem viure igualment a la nostra illa, també tan plena de santuaris i llocs de culte, d'hospitals i residències, d'espais de pregària i d'una natura d'extraordinària bellesa que eleva l'esperit i canta la glòria de Déu.

Es tracta de voler fer la mateixa experiència aquí, a la nostra terra, i no sols d'uns dies, sinó tot l'any, sempre seguit, essent pelegrins que sembren esperança.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Pilarín Bayés, Pilar Casals, Teresa Casillas,
Ángeles Conde, Pere Fàbregues, Bernat
Folcrà, Antonio Gil, Teresa Gomà, Da-
vid Hernández, José Miguel Hernández,
Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol,
Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Quique, Valentí Serra,
Mercè Solé, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal,
Francesc Ubach, Bàrbara Virgil

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

MARE DE DÉU DEL CARME

El **diumenge 21 de juliol**, a les 11.30,
el bisbe Javier Vilanova presideix la
missa amb motiu de la Mare de Déu
del Carme a la parròquia de Santa Eu-
làlia de Provençana de l'Hospitalet de
Llobregat.

MONESTIR DE LA VISITACIÓ (SALESES)

El **diumenge 28 de juliol**, Nen de
Praga, missa a les 17.00 (passeig Vall
d'Hebron, 256 - Barcelona).

LOURDES

Del **dijous 26 de setembre al dilluns
30**, peregrinació a Lourdes amb l'Hos-
pitalitat acompanyats pel cardenal
Omella i bisbes (info@hospitalitat.
org).

Girona

MARE DE DÉU DEL CARME

El **diumenge 21 de juliol**, a les 10.00,
celebració de la Mare de Déu del Car-
me a Palamós amb la participació del
bisbe fra Octavi Vilà.

SANTA ANNA

El **divendres 26 de juliol**, a les 19.00,
missa de la festa de Santa Anna a la
capella que té dedicada a Argelaguer.

Sant Feliu de Llobregat

LITÚRGIA

Del **dilluns 12 d'agost al dissabte 17**,
III Trobada d'Animadors de Cant per
a la Litúrgia a Montserrat amb Jordi
Martí ([https://trobadesianimadors-
decant.cat](https://trobadesianimadors-decant.cat)).

JOVES

Del **dilluns 26 d'agost al divendres
30**, convivències per a joves (natura,
fe, amistat) a Gisclareny. Més infor-
mació: tel. 660 718 792 (Mercè Lajara).

Solsona

EXERCICIS ESPIRITUALS

Del **dilluns 26 d'agost al divendres
30**, exercicis espirituals per a sacer-
dots i diaques al santuari del Miracle
amb Manel Bellmunt, s.d.b. ([www.ja.
cat/emiracle](http://www.ja.cat/emiracle)).

Tarragona

44è CICLE "ELS ORGUES DE CATA- LUNYA"

El **divendres 2 d'agost**, a les 19.00,
concert de Modest Moreno a l'església
de Sant Raimon de Penyaforat del Pla
de Santa Maria.

Terrassa

MONESTIR DE SANT CUGAT

El **divendres 26 de juliol**, a les 22.00,
visita guiada *La nit al claustre* a la llum
de llànties i espelmes (inscripcions:
tel. 936 759 951).

Tortosa

FESTIVAL DE MÚSICA DE TORTOSA

El **dimecres 24 de juliol**, a les 19.00, a
la catedral de Tortosa, conferència de
Roc Salvadó i David Matheu *Els him-
nes a Gandesa de Ramon Carnicer*; a les
19.30, concert *Redescobrint el patrimoni
musical: Joan Antoni Nin i Ramon Carni-
cer* amb el cor Pedrell i la direcció de
Francesc Valldecabres.

Urgell

FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DELS PIRINEUS

El **dissabte 27 de juliol**, a les 12.30,
Música Trobada interpreta *Anònimes*.
Músiques sense nom a la València barroca
a l'Espai Cultural La Lira de Tremp.

Vic

TERRITORI OLIBA

El **divendres 26 de juliol**, a les 20.30,
nit romànica al monestir de Ripoll a
través de la pintura medieval i la mú-
sica amb Violant Bonet, Michel Des-
mier i el grup MA' AIMA.

COVA DE MANRESA

Del **dijous 1 d'agost al dissabte 10**,
exercicis espirituals amb Josep M.
Margenat, s.j. (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè la Unció dels Malalts doni a les
persones que la reben i als seus éssers
estimats la força del Senyor, i esde-
vingui un signe visible de compassió
i esperança

MARIA VICTÒRIA MOLINS

Autora de "De amores y amor. Afectividad, amor y mística"

Agustí Codinach

“És importantíssim formar en l'afectivitat”

CARME MUNTÉ MARGALEF

La teresiana Maria Victòria Molins ha escrit més de 60 llibres, però el que acaba de presentar és un dels més personals, perquè toca una part molt pregona de la persona: *De amores y amor. Afectividad, amor y mística* (Editorial Monte Carmelo). Com a gran deixeble de santa Teresa de Jesús, comparteix amb la santa andruga la necessitat de seguir el camí d'aprofundiment cap a l'amor veritable.

Més de seixanta llibres publicats, però aquest és un dels teus llibres més personals, per què?

El tema de l'afectivitat sempre m'ha agradat molt i últimament escric molt sobre aquesta qüestió perquè penso que ens hem quedat curts en formació. És importantíssim formar en l'afectivitat. La meva generació no rebíem cap mena de formació i l'afectivitat estava unida més aviat al pecat i al que està prohibit, quan de fet és l'element fonamental de la persona humana.

És santa Teresa de Jesús la teva mestra d'afectivitat?

El psiquiatre Juan Rof Carballo va dir que Teresa de Jesús seria avui dia directora d'un psiquiàtric, perquè ningú com ella ha estudiat tan profundament l'ànima humana. El procés afectiu en santa Teresa de Jesús va unit al procés afectiu a Déu, per tant, com més estimes Déu, més estimes les persones. Són les set estances

—las siete moradas— que parteixen de l'egoisme que tots tenim, que es va purificant, fins a arribar al centre principal de l'amor, on hi ha Déu. A la setena estança és “*donde se dan los grandes secretos entre Dios y el alma*”, perquè l'afecte és el centre de la persona, que està feta per estimar. Si aquest punt fonamental de la persona humana està malament, tot ho està. Sobretot per als que vivim el celibat vol dir aprendre a estimar tothom. Santa Teresa afirma que quan arriba la plenitud de l'amor, “*es cuando nacen las obras*”. Per tant, les obres autèntiques han de néixer quan s'ha arribat a la plenitud de l'amor.

Santa Teresa de Jesús és mestra de paraules?

Per a mi, sí. La capacitat tan gran d'escriure sense haver estudiat m'admira molt. Sempre l'encerta amb la paraula exacta que ha de dir, una paraula que moltes vegades l'ha vist en la pregària. Si el mestre és Jesús, ha de ser una paraula molt eficaç. Per això ella, quan es posa a escriure, està fent pregària al mateix temps. Teresa de Jesús dona una importància molt gran al do que Déu ens ha donat d'expressar tot allò que volem. Quan comença a escriure parteix de la seva biografia, del que ha viscut de petita, perquè per a ella ha tingut una importància molt gran, la va fer madurar.

És important recuperar el valor profund de les paraules com “veritat, amor, llibertat”...?

La importància de la imatge és relativa. Quan es diu que una imatge val més que mil paraules, en què val més?, en la pressa? Hi ha una cosa que em preocupa molt i és que la gent ja no sap fer conferències sense tenir al costat un *powerpoint*, alhora que no tenen prou en compte la importància fonamental del gest, de la mirada i de la paraula. “Al principi existia la Paraula” (Jn 1,1). La paraula té un sentit tan gran perquè ens fa pensar, ens evoca...

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT